கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள் யார்?

(நான்காம் பதிப்பு)

ஆசிரியர்:
சாத்தான்குளம் அ. இராகவன்.

வெளியிடுவோர்:
குடி அரசு பதிப்பகத்தார், ஈரோடு.

இதன் விலை அணா 3.

குடி அரசு பதிப்பக வெளியீடுகள்

தமிழர் தலைவர்— (பெரியார் வாழ்க்கை வரலாறு)			
பயிண்டு வால்யம்	1	2	0
தாசிகளின் மோசவலை	0	12	0
இந்தியாவின் குறைபாடுகள்	0	8	0
புதுரஷ்யா	0	8	0
புராணங்கள்	0	8	0
பகவத்கீதை ஆராய்ச்சி	0	8	0
ராவணப் பெரியார்	0	8	0
மனிதன் என்றால் என்ன?	0	6	0
மெய்ஞ்ஞானமுறையும், மூட நம்பிக்கையும் 1ம் பாகம்	0	6	0
இரண்டாம் பாகம்	0	5	0
கடவுள்	0	6	0
மதமும் லெனினும்	0	6	0
கர்ப்ப ஆட்சி	0	6	0
இனிவரும் உலகம்	0	2	0
நரகம் எங்கே?	0	2	0
மதம் என்றால் என்ன ?	0	2	0
இங்கர்சாலின் ஜீவிய சரித்திரம்	0	2	0
காரல் மார்க்ஸ்	0	2	0
சோஷியலிசம்	0	2	0
சமதர்ம உபந்யாசம்	0	2	0
பஞ்சமா பாதகங்கள்	0	2	0
ஞானசாரப் பாடல்	0	2	0
உழைப்பாளிகளுக்கு என் இவ்வுலகமில்லை	0	2	0
இந்தி எதிர்ப்புப் பாடல்	0	2	0
இதிகாசங்கள் புகட்டும் நீதி	0	2	0

கிடைக்குமிடம்:

குடி அரசு பதிப்பகம், ஈரோடு.

கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள் யார்?

(நான்காம் பதிப்பு)

ஆசிரியர்:
சாத்தான்குளம் அ. இராகவன்.

வெளியிடுவோர்:
குடி அரசு பதிப்பகத்தார், இரோடு.
1945

இதன் விலை ணா 3.

பேராசிரியர் முனைவர் இரா. இளவரசு
நூலக நூல்கள்
நூற்கொடை : பேராசிரியர் இரா. வேலம்மாள்
பேராசிரியர் இளவரசு நினைவு அறக்கட்டளை

முதல் பதிப்பு	2000	காப்பிகள்
இரண்டாம் பதிப்பு	1000	காப்பிகள்
மூன்றாம் பதிப்பு	1000	காப்பிகள்
நான்காம் பதிப்பு	1000	காப்பிகள்

தமிழன் பிரஸ்,

ஈரோடு.

முகவுரை

"கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள் யார்" என்னும் மகுடமிட்ட இப்புத்தகம், திருநெல்வேலி ஜில்லா மூன்றாவது சுயமரியாதை மாநாட்டில் அம்மாநாட்டுத் தலைவர் பென்ஷன் போலீஸ் டிப்டி சூப்பிரின்டெண்ட் உயர்திரு. ராவ்பகதூர் கற்பகவினாயகம்பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் சாத்தான்குளம் பண்டிதர் உயர்திரு. அ. இராகவன் அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பெருக்காகும். சுயமரியாதை இயக்கத்தையும், அதன் கொள்கைகளையும் அதன்விரோதிகள் இழித்து, திரித்துக்கூறி பாமர மக்களை ஏமாற்றிப் பொய்ப் பிரசாரம் செய்து வருவதன்றி "சுயமரியாதைக்காரர்கள் கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள்" என்று அபாண்டமான பழியையும் சுமத்திச் சில பத்திரிகைகளிலும் எழுதி வந்ததால், அத்தகைய மதவெறியும், பிற்போக்கும், ஜாதி ஆணவமும் கொண்ட சுயநலக் கூட்டத்தாரை வாயடக்கக் கருதியும், பொது மக்களுக்கு உண்மையில், கடவுளை நிந்தித்த—நிந்திக்கிற—நிந்திக்கும் "கயவர்கள்" யார்என்பதை எடுத்துக்காட்டவுமே "கடவுளைநிந்திக்கும் கயவர்கள் யார்" என்ற தலைப்பில் செய்தஉபன்யாசமாகும். இதில் காணப்படுவன யாவும் பெரிதும் திரு. அ. இராகவன் அவர்களால் "முன்னோர்கள்" நூலையும் ஹிந்துக்கள் என்றுசொல்லப்படுவோரின் சாஸ்திர, புராண ஆதாரங்களையும் மேற்கோள்களாகவும். அதிலுள்ளகதைகளையே உதாரணங்களாகவும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ஈரோடு
20—9—45

ஈ. வெ. ராமசாமி.

விஷய அட்டவணை

விஷயம்		பக்கம்
பீடிகை	...	1
கடவுள்	...	5
முருகன்	...	8
பிரம்மா	...	19
இந்திரன்	...	22
விநாயகன்	...	24
விஷ்ணு	...	26
சிவன்	...	33

கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள் யார்?

பீடிகை.

யான் பேசப்புகுமுன்னர் பீடிகையாக இரண்டொரு மொழிகள் பகரப் பெரிதும் விழைகின்றேன். அஃதென்னவெனில், சுயமரியாதைக்காரர்கள் கடவுளைப்பற்றி கவலைப்படாதவர்கள், கடவுள் வணக்கத்தைவிட நல்லொழுக்கமும் மனித ஜீவகாருண்யமுமே சிறப்புடையதென்று செப்புகிறவர்கள், கடவுள் சம்மந்தமான ஆபாசக்கதைகள் முதலியவற்றில் வெறுப்புக்கொள்பவர்கள், அப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கடவுளை நிந்திப்பவர்கள்யார்?என்னும் ஆராய்ச்சி ஈண்டு வேண்டற்பாலதா? என்ற ஓர் ஐயம் உங்களில் பலருக்குத் தோன்றலாம். சில காலத்திற்கு முன்னர் அத்தகைய ஆராய்ச்சி வேண்டாமென்றே யானும் கூறினேன். ஆனால் யாண்டும் பல வைதீகர்கள் "சுயமரியாதைக்காரர்கள் கடவுளை, சாத்திரங்களை, சமயங்களை நிந்திக்கும் கயவர்கள்" என கடவுள் பேரில் மூடப்பைத்தியம் கொண்ட பாமர மக்களிடம் கூறி நம் புனித இயக்கக் கொள்கைகளை, அன்னார் காதுகொடுத்துக் கேட்கவும், அரிய பெரிய தொண்டாற்றும் நம் பத்திரிகைகளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் கூடாது என பிரசாரம் செய்து வருகின்றனர்.

எடுத்துக்காட்டாக, திருநெல்வேலி சைவப் பெரியார்கள் என்று தங்களைத்தாங்களே கூறிக்கொள்ளும் சில தோழர்கள் கையெழுத்திட்டு இந்த நம் மகாநாட்டிற்குப்

பொதுஜனங்கள் போகாதிருக்கும்படிவேண்டி ஒரு நோட்டீஸ் வெளியாக்கியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறாகவே மற்றும் சில சுயநலத்தோர் ஆஸ்திகப்போர்வையைப் பூண்டு கொண்டு நம் மாசற்ற கொள்கைகளையெல்லாம் திரித்துக் கூறி நம்மேல் பொதுஜனங்கள் வெறுப்புக்கொள்ளுமாறு நாம் "கடவுளுக்கே விரோதிகள்" என்றும், 'கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள்' என்றும், புகன்றுவருவதாலேயே கடவுளைநிந்தித்தோர், நிந்திக்கின்றவர், நிந்திப்போர் யார்? என உங்களிடம் ஓர்சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினால், அவைகளைச் செவியுற்ற நீங்கள் அவற்றின் உண்மைகள் பலவற்றை பாமரமக்களுக்கு எடுத்தோதி "கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள்" நாமா? அன்றி இவ் ஆஸ்திகர்களும் வைதீகப் புரோகிதப் பண்டிதக் கூட்டத்தினருமா? எயன் பதை நன்கறியச்செய்து அன்னவர்களின் பழிப்புக்கும் மிரட்டலுக்கும் ஒருபொழுதும் ஆட்படாமல் இருக்கும் படிச் செய்வீர்கள் என்னும் உறுதி கொண்டே இச் சொற்பொழிவை நிகழ்த்த முன் வந்தேன்.

இன்றுகூட எம் நண்பரொருவர் எம்மை நோக்கி "சுயமரியாதைக்காரர்கள் சமூக முன்னேற்றத்திற்குத் தானே உழைக்கின்றவர்கள். அவர்கள் ஏன் கடவுளைப் பற்றியும், சமயங்களைப்பற்றியும், புரணங்களைப்பற்றியும் பேச வேண்டும்? அவ்வாறு பேசாமல் தங்கள் வேலையைச் செய்துகொண்டே போனால் அவர்களுக்கு மக்களின் பேராதரவு பெரிது உண்டாகும்" என்று கூறினார். இவ்வபிப்பிராயத்தை மற்றும் சிலர் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களெல்லாம் சமூகமுன்னேற்றத்துறையிலிறங்கிப் பாடுபட்ட அனுபவம் ஒருசிறிதுமில்லாதவர்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். எனெனில் சமூக புனருத்

தாரண வேலையில் நாம் உழைக்கப்புகும் பொழுது நம் அருந்தொண்டிற்கு இடையூறாக நமக்குக் குறுக்கே வந்துநிற்பவைகள் பெரிதும்கடவுள், புராணம், சமயம்என் பவைகளே. உதாரணமாக நம் விழுமிய கொள்கைகளான பெண் கல்வி, பெண்களின் சொத்துரிமை, மறு மணம், விவாகரத்து, பாலிய விவாக மொழித்தல், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்,தீண்டாமை,சாதிபேதம் ஆகியவைகளை யொழித்தல், மூட நம்பிக்கையை யொழித்தல், பகுத் தறிவை வளர்த்தல், மக்களுக்குள் ஒற்றுமையை உண் டாக்கல் முதலிய எல்லாச் சமுதாய முன்னேற்றக் கொள் கைகளுக்கும் வைதீகர்கள் "எங்கள் கடவுள் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார், நீங்கள் கூறுவதற்கு சாஸ்திரத்தில் ஆதாரமில்லை, கந்த புராணத்திலே இவ்வாறு சொல்லப் பட்டிருக்கிறது, சிவபுராணத்திலே அப்படிச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மீன் புராணத்திலே அதற்கு ஆதாரம் கிடையாது, பன்றி புராணத்திலே அதை அனுமதிக்க வில்லை, கருட புராணத்திலே உங்கள் கொள்கை களைக் கண்டிக்கிறது" என்றும், சிலர் "எங்கள் சமயம் பகுத்தறிவிற்கே விரோதம், உங்கள் கொள்கைகளுக் கெல்லாம் அது அனுமதி நல்கவில்லை" யென்றும் கூறி நீதியும் பரிசுத்தமும் பொருந்திய நம்மியக்கத்தை வெற்றி பெறச் செய்யாது தடுத்து மக்களை விலங்குகளினும் கடையராய்க் கருதித் தங்கள் சுயநலத்திற்கு என்றென்றும் பழுதுவராமல் தடுக்க, கடவுள், சமயம், வேதம், புராணம் முதலியவைகளை ஆயுதமாகக் கொண்டு நம்மியக்கத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் மனித சமூக முன்னேற்றத்திற்கே பண்டு முதல் இன்றுவரை இடர் விளைவித்துக் கொண்டு வரு கின்றனர்.

பண்டைக் காலத்திலே தோன்றிய சில சமூக சீர் திருத்தப் பெரியார்களுக்கு இத்தகைய எதிர்ப்பு வந்த காலத்தே அவர்கள் கடவுள், வேதம், சமயம், புராணம் முதலியவைகளின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே அதற்குக் கட்டுப்பட்டும் எதிர்க்க அஞ்சியும் நடுநடுங்கி உட் கார்ந்து விட்டதினாலே அவர்களின் சீர்திருத்த இயக்கங் கள் தோல்வியுற்றன என்று நாங்கள் அறிந்தே, இன்று எங்கள் முயற்சிக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்படும் கடவுள் வாக்கு, சமயம், புராணம் முதலியவற்றை பகுத்தறிவு என்னும் உரைக் கல்லில் உரைத்து "குடி அரசு" முதலிய சர்ச் லைட்டை (சோதனை விளக்கை)ப் பிடித்து நீங்கள் யாவரும் அதன் உண்மையான மாற்றையுணர்ந்து எங்க ளோடு சேர்ந்து எம் எதிரிகளை ஒழித்து எங்கள் நல்லி யக்கம் உலகெலாம் ஓங்கும்படி செய்ய உங்களை எமக்குத் துணையாக அழைக்கிறோம். இஃதின்றேல் இத்துறை களில் யாங்களிறங்கி எம் அரிய நேரத்தை வீணாக இதிற் செலவழித்திரோம். நாங்கள் கடவுள் ஒன்றில்லையென் றோ, பலவுண்டென்றோ அவைகளுக்கு மனைவி மக்க ளுண்டென்றோ, கடவுள் நீண்டநாள் வாழ மக்களாகிய நாம் வாழ்த்தவேண்டுமென்றோ சொல்லுகின்றவர்கள் என்று எங்களை எவரும் கூறார்.

மக்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாய் சில ஜாதி யார்களின் ஆலயப் பிரவேசத்திற்கு மாறாய், அவர்களுட் புகுந்தால் யான் தீட்டுப்பட்டுப் போவேன் என்றோ அல் லது கோவிலை விட்டு வெளியே போய்விடுவேன் என் றோ கூறும் சாமியோ, சாத்திரமோ எதுவானாலும் அவை மனித சமுதாயத்திற்கு ஏற்றவை அல்ல என்ப தோடு அவற்றை ஒழியச்செய்ய வேண்டுமென்று அதன்

வண்டவாளத்தை உலகறியச்செய்ய உண்மையாய் உழைக்கும்கூட்டத்தார் இவ்விந்திய நாட்டில் ஒரே ஒருகூட்டத்தார்தான் உண்டென்றும், அவர்கள்தான் சுயமரியாதைக் காரர்களாகிய நாங்கள் என்றும் மிகமிகப் பெருமையுடன் கூறுகின்றதோடு "அன்பே தெய்வம்" அறிவே கடவுள்" "முயற்சியே சிவம்" என்று கூறும் சமயத்தார் யாராயினும் அவர்களுடன் ஒத்துழைக்க ஆசைப்படுகிறோம் என்றும் அவர்களது அப்படிப்பட்ட கடவுள் தன்மையைப்பற்றி எங்களுக்கு எள்ளளவும் பகையில்லை என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். ஆகவே இவ்வாறு கூறும் நாங்கள் கடவுளை நிந்திப்பவர்களா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். அறிவுடையார் உண்மையைக் காணத் தயங்கார். எனவே இனிக் கடவுளை நிந்திக்கிறவர் யார்? என ஆராய்வோம்.

கடவுள்

தமிழ் நாட்டார் தம்தெய்வத்திற்கு வழங்கிவந்த பெயர்களின் சிறப்பானது கடவுள், மால், முருகன் முதலிய பெயர்களேயாம். முதலாவதாக "கடவுள்" என்னும் மொழி தனித் தமிழ் மொழி. அதற்குப் பொருள் கடந்த உள்ளமென்பதே. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் இறைவன் ஒருவன் உளனா? அவன் எங்குளன்? எவ்வாறிருப்பான்? என்னும் துறையில் பல ஆண்டுகள் ஆராய்ந்து தம் சக்தியையும் அறிவையும் காலத்தையும் வீணே கழித்து முடிவில் "அஃது மனிதன் அறிவைக் கடந்துள்ளது. இத்துறையிலிறங்கி ஒருவன் முயன்று முடிவுகாணல் அசாத்தியமான காரியம்" என்று கருதி கட—உள்—கடவுள் அதாவது உள்ளத்தைக் கடந்துள்ளது என்ற பெயரை முதன் முதல் நல்கினர். "உள்ளத்தைக் கடந்துள்ள ஒன்

றையறிய மனிதன் ஆராய்தல் அறிவுடைமையன்று'' என்று முடிவு கட்டி விட்டனர். அதைத்தான் இன்று தன்மதிப்பியக்கத்தார்களாகிய நாங்களும் பண்டைக் காலத் தமிழர் முடிவு கட்டிய வழி நில்லுங்கள். கடவுள் உண்டா? இல்லையா? என்ற ஆராய்ச்சியிலிறங்காதீர்கள். கடவுள் ஒன்றிருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, நன்மை என்பதை நாடுங்கள், தீமை என்பதை விலக்குங்கள், ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடியுங்கள் என்கின்றோம். மேனாட்டு அறிஞர்கள் தங்கள் அறிவின் நம்பிக்கையாலேயே இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு அமெரிக்காவிலிருக்கும் மனிதன் நேருக்கு நேராக நிற்பது போன்று அவனுடன் உரையாடுவதுடன் ஒரு வாரத்தில் அங்கிருந்து இங்கு வரவும், மக்கள் முதுமை நீங்கி இளமை யெய்தவும், நீண்டகாலம் நாம் சாகாதிருக்கவும், பசிநோய் மக்களை வந்தணுகாதிருக்கவும் சந்திரலோகத்திற்குச் செல்லவும், பொம்மைகள் அறிவுடைய மனிதன்போல் பேசவும், நடக்கவும் மனிதன் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறவும், சில இறந்தவர்களை எழுப்பவும் ஆன காரியங்களைச் செய்வதோடு இன்னும் பல அபூர்வச் செயல்களை யெல்லாம் செய்ய முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தே உள்ளத்தைக் கடந்துள்ள ஒன்றை, உருவமற்ற ஒன்றை, பண்டைத் தமிழர் பல நாட்களாய் முயன்று பயன் பெறாது தோல்வியுற்ற ஒன்றைப்பற்றிய காரியத்தில் தலையிட்டு ''தேவாரத்தில் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது, பிரபந்தத்தில் அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது, அவர் இப்படிச் சொன்னார், இவர் அப்படிச்சொன்னார் என்று ஆகாயக் கோட்டை கட்டி அதற்குப் பொருள் அவ்வாறில்லை, இதற்குப் பொருள் இப்படித்தான்'' என்று கூறி ஒருவரோடொருவர் கடவுள் நிலை பற்றிச் சண்டையிட்டு

ஏன் உங்கள் அறிவையும் காலத்தையும் வீணாக்குகின்றீர்கள்? என்று யாங்கள் கூறுகின்றோம். மேற்கூறிய எம் கொள்கைகளை ஆதரித்து கவீந்திரராகிய ரவீந்திரநாத் தாகூரும், அறிஞர் காந்தியாரும் கூறிய கீழ்க்கண்ட நன் மொழிகளை ஆராய்க.

"எனக்கு உருவ வழிபாட்டில் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லை வணக்கம் வேண்டாம். கோயில் சென்றுகூம்பிட வேண்டாம். சாம்பிராணி முதலியன செலவுசெய்து வணக்கம் புரிய வேண்டாம். தாழ்த்தப்பட்டவர்களையும், தீண்டத்தகாதவர்களென்று கொடுமை செய்யப்பட்டவர்களையும், நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் சிந்த சரீரத்தால் வெய்யிலில் பாடுபட்டு உழைக்கின்ற ஏழைகளையும் பார். அவர்களைக் கவனிப்பதில் கடவுளைப்பார்" என்று தாகூரும்,

'நெறிதப்பியொழுகுபவனொருவன் கடவுளொருவர் இருக்கிறார் என்பதைப் பூரணமாக நம்பினாலும் கடவுளிருக்கிறாரென்ற விஷயத்தை யறியாத இன்னொருவன் அறநெறிபற்றி யொழுகுவானானால் பின்னால் சொல்லப்பட்ட இவனே உண்மையான பக்தனாகின்றான். பகவானைச் சேரும் வழியை (மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போலெண்ணுதலை)த் தவற விட்டு நடப்பவன் இறைவனிருப்பதை யறிந்தென்ன? அறியாதிருந்தென்ன?" என்று காந்தியாரும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

இப்படிச்சொன்ன இவர்களெல்லாம் சுயமரியாதைக்காரர்களல்லவே. நமது ஆஸ்திகர்கள் இவர்களுக்கு இற்றை நாள் வரை நாஸ்திகப்பட்டம் நல்காதிருக்கும் காரணம் என்னவோ யாம் அறிகிலோம். ஆஸ்திகர்கள் என்ன கூறி

னும் இவ்விரு பெரியோர்களும் கடவுள் பேரில் மிகப்பைத் தியங்கொண்டோர்களென உலகம் நன்கு அறியும்.

முருகன்

தற்காலத்தில் கடவுள் என்ற மொழியை எல்லாச் சமயத்தாரும் ஓர் பொதுப் பெயராக ஒப்புக்கொள்கின்ற னர். தமிழ்நாட்டின் சைவசமயத்தார் பெரும்பாலும் கொண்டாடும் தெய்வத்தின் பெயர் முருகன் என்னும் மொழியும் தனித் தமிழ் மொழியே முருகன் என்னும் வார்த்தை முருகு என்பதிலிருந்து உண்டாயிற்று. முருகு என்பதற்கு அழகு, மணம் என்னும் பொருள்களுண்டு. எனவே முருகன் என்பதற்கு அழகு, மணம் முதலியவை களைக் கொடுப்பவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். ஆங் கிலம் படித்த சைவப்புலவர்கள் சிலரும், இயற்கை வாதிகள் சிலரும் முருகன் என்னும் பெயரைக்கொண்டு தமிழர் தெய்வநிலையைப்பற்றி யாராய்ந்தறிந்ததன்மையை வியந்து பாராட்டுகின்றனர். புத்தகம் எழுதுகின்றனர். பத்திரிகைகளில் வெளியிடுகின்றனர். அவர்கள் கூறும் இயற்கைத் தெய்வமாம் முருகனைப்பற்றியவைகளிற் பெரும்பாலான எங்கட்கு உடன்பாடே. பண்டைய காலத்தில் தமிழ் மக்கள் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு நடத்தினர். இயற்கை யெல்லமாகிய மலைப்பாங்கில்தான் பெரிதும் வசித்துவந்தனர். ஆண்டுள்ள நறுமணம் நாறும் நன்மலர்களின் இனிய வாசனையை நுகர்ந்து ஏதோ உருவமில்லாத ஓர் தன்மை (இயற்கை) நம்மனமின்புற இவ்வாசனையை (முருகை) நல்குகின்றதால் இதைத் தோ ற்றுவிக்கும் தன்மைக்கு முருகன் எனக்கூறினர், அம் முருகன் மரங்களிலே வசிப்பதாக எண்ணி அம்முருகனை பாக்களால் பாடியும் ஆடியும் துதித்துக்களித்து வந்தனர்.

அம்மரங்களிடையில் பகலெல்லாம் வீற்றிருப்பதால் பல நோய்கள் நீங்குவதுகண்டு முருகனே அவ்வியாதிகளை நீக்குவதாய் எண்ணினர். இதுவரை யாம் அம்முருகனை இயற்கைத் தன்மையை ஒப்புக்கொள்கின்றோம.

முருகன் என்னும் அவ்வியற்கையைப் புலவர்கள் ஓர் ஆண் மகனாகப் பாவித்துக் கூறுவதும், மற்றும் முன் ஒரு யுகாந்திரத்தில் பரமேஸ்வரன் பார்வதி தேவியுடன் பலவருடங்களாக இடைவிடாது புணர்ந்து கொண்டிருந்தது கண்டு தேவர்களெல்லாம் பயந்து பரமசிவனிடம் போய் ஈஸ்வரா! வெகு காலமாகத் தாங்கள் கிரீடையைச் செய்வதால் உற்பத்தியாகும் குழந்தை எவ்விதமான ரூபத்துடன் பிறக்குமோ? அது எங்களுக்கு என்ன இடையூறுகளை யியற்றுமோ வென்று பயப்படுகிறோம் என்றுகூற, அவர் நீங்கள் பூமி தேவியிடம் சொல்லுங்கள் அவள் எப்புணர்ச்சியாலுண்டாகும் வீர்யத்தைத் தாங்கிக் கொள்வாள், அப்பொழுது உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும் என்றனர். அவ்வாறே தேவர்கள் கூற்றிற்கு பூமிதேவி சம்மதிக்க பரமேஸ்வரன் வீர்யம் (வித்து) மலைபோன்று வந்தது. அதைப் பூமிதேவி சில நாட்கள் தாங்கினாள். பின்னர் தாங்க முடியாமல் அக்கினியிடம் தள்ள அதுவும் பொறுக்கமாட்டாமல் கங்கையில் தள்ள, கங்கை வீர்யத்தைக் கரையில்தள்ள அதிலிருந்து வெள்ளி, செம்பு, வெண்கலம், இரும்பு முதலானதாதுகளும் நாணல் காடுகளும் உண்டாயின." என்று ராமாயணத்தில் வால்மீகரும் "நாணலிலிருந்து சுப்ரமண்யர் (முருகன்) உதித்தார் அவருக்கு இரண்டு மனைவிகளுண்டு அவர்களில் வள்ளி யென்னும் தமிழ் மாதை ஏமாற்றி மணந்து விட்டான்" என்றும் அவளைக் கற்புடையாள் என்றுகூடச் சொல்ல

வழியற்று யானை போன்ற பருத்த உருவமுடைய வினாயகனைக் கன்டு பயந்து சுப்ரமணியனைக் கட்டிக் கொண்டாள் என்றும் ''சுப்பிரமண்யர்'' வாழை மலரை யொத்த மிருதுவாகிய மேனியும், தளிர்கள் போன்ற கைகளும், ''குடங்களோ அல்லது யானை மஸ்தகமோ'' யென்றிருக்கும் ஸ்தனங்களும் ஸ்வர்ண நிறமான அவயவங்களும் வாய்ந்த வள்ளியைச் சிறிது நேரம் கெட்டியாகத் தன் மார்போடணைத்து மனத்தினால் சுகத்தை அனுபவித்து ரோமம் சிலிர்த்த திருமேனியுடன் ஆனந்த பரவசராய் அவ்வின்பத்தை விட்டுக் கடந்து அப்புறம் செல்லாது மதிமயங்கி இருந்தான்'' என்றும் (திருச் செந்தூர் முதலிய ஸ்தலபுராணங்கள் கூறுகின்றன. கந்த புராணம் இதை ஆதரிக்கின்றதுடன்) அவனுக்கு மாமன் மைத்துனன் வைப்பாட்டி உண்டெனக் கற்பித்தும், அவன் கலியாணத்திற்கும், அவன் மனைவியின் சடங்கிற்கும், அவன் இறந்துபோனதற்கும் விழாக்களுண்டாக்கி அவன் எப்பொழுதும் வசிப்பதற்கு ஓர் கல்லு அல்லது செம்பு உருவமுண்டாக்கியும் அவன் பலமனிதர்களைக் கொன்றான் என்றெல்லாம் கூறுவதும் அப்புலவர்களின் ஆதாரமற்ற கற்பனையே யாகும். கோடிக்கணக்கான மக்கள் காளைக்கு ஒரு நேரத்திய உணவிற்கும் வழியற்றுத் திண்டாட, பலகோடி இளங் குழந்தைகள் பாலில்லாமற் சாகு மிக்காலத்தே கல்லுக்கடவுளுக்குக் குடம்குடமாகப் பால், நெய், தேன் முதலியவைகளைக் கொட்டி உலகோர் நகைக்க அறிவீனமாய் அபிஷேகம் செய்தல் கூடுமா? கோடிக்கணக்கான பொருள் செலவிட்டுக் கோயில் கட்ட விலை மதிக்க முடியாத நவரத்தினங்களையெல்லாம் அக் கற் கடவுளுக்கு அணிவித்து தேங்காய், பழம், சர்க்கரைப் பொங்கல் புளியோதரை பாயசம் பஞ்சாமிருதம்முதலிய

வைகள் படைப்பதும் அத்தெய்வம் தனியாகச் சாப்பிடக்கூடாதென்று ஒரு பாப்பான்கூட இருந்து சாப்பிடுவதும் நாம் காணிக்கையாக அக்கடவுளுக்குத் தந்த சோத்தை ஒரு கூட்டத்தார் வயிறு புடைக்கத் தின்பதும் நியாயமா? என்றால் இவ்வைதீக ஆஸ்திகக் கூட்டம் அறிவிற்குப் பொருத்தமற்றபதில்களைச் சொல்லி எம்மையும் ஏமாற்றப் பார்க்கின்றனர்.

இச்சுப்பிரமணியர் வரலாற்றைப்பற்றிக்கூறும் நூற்களை யான் காய்தல் உவத்தலின்றி ஆராய்ந்துபார்த்த பொழுது ஆரியர்கள் இந்தியாவின் வடபாகத்திலிருந்து தென்னாட்டுத் தமிழர்கள்மேல் (அசுரர்கள் மேல்) படையெடுத்து வந்தபொழுது அவர்களுக்குத் தலைமைபூண்டு வெற்றி கிடைக்கச்செய்த வீரர்களில் ஒருவன் என்றே காணக்கிடக்கிறது. மற்றும் அவ்வீரர்களையெல்லாம் இந்நாட்டுத் தமிழ்மக்கள் வணங்கி, வரும் கடவுள்களின் அவதாரமே யெனக்கூறி ஏமாற்றி, விட்டதுடன் ஆரியர், தம்தலைவர்கள் இறந்து புதைக்கப்பட்ட இடங்களில் கல்லுருவங்களை நாட்டி வணங்கத் தலைப்பட்டு விட்டனர். இவ்வுருவ வழிப்பாட்டைப்பற்றி வடமொழியாராய்ச்சியையுடைய ஒருமகான் "விக்ரகங்கள் இந்நாட்டு மக்களின் மடமையினால் அவர்களை அடிமைய க்கி விட்டது'.'முற்றுந்துறந்த முனிவர் தியானத்திலாழ்ந்திருப்பது போல் ஜைனர்கள் தங்கள் விக்ரகங்களை நிர்வாணமாக்கித் தொழுவதை இந்துக்கள் (ஆரியர்கள்) நோக்கித் தாங்களும் அவ்வாறே செய்வதோடு வரவர ஆடை யாபரணங்களால் அலங்கரித்தும் வணங்கிவந்தார்கள்" என்றுகூறுகிறார்கள். அவ்வுருவாரங்கள்எல்லாம்கடவுள்சக்திகொண்டவைகளாக இருக்குமானால் பெண கடவுள்களின் உரு

வாரங்களை அதன் சேலைகளை அவிழ்த்து ஆண்மகனான பூசாரி அதன் அவயவங்களை எல்லாம் தொட்டு குளிப் பாட்டுவதற்கு அச்சாமிகளுக்குக் கடுகளவு மானமாவது மானமாவது இல்லாமல் பிற புருடன் தன்னை நிர்வாண மாக்கி தன் புருடனோடு பள்ளியறையிற் சேர்ப்பதற்கும் தன் பக்கத்தே நிற்பதற்கும் அனுமதித்துக் கொண்டி ருக்குமா? அவர்களின் மக்களான பக்தர்கள் இவ்வலங் கோலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வெட்கமான செய்தியல்லவா?

ஆரியர்கள் தங்களுக்கு நன்மை புரிந்த அரசர் களையுந் தங்கள் எதிரிகளைக் கொடுமை செய்த பராக்கிர மமுள்ள துஷ்டர்களையும் கடவுளின் அவதார மென்றும், அவர்களின் அயோக்கியத்தனமான நடத்தைகளையெல் லாம் கடவுளின் திருவிளையாடல்கள் எனவும், தேவ பாஷையென்னும் ஆரியர் அறிவின்றிப் புகலும் வட மொழியில் பாட்டுகளாகவும் "இப்புண்ணிய கதையை பரமசிவன் பார்வதிக்குச் சொல்ல பார்வதி வசிஷ்டருக்குச் சொல்ல வசிஷ்டர் ஸூதருக்குச் சொல்லி, ஸூதர் தவளை (மண்டூக) முனிவருக்குச் சொல்லி தவளை முனி நரி முனிக்குச் சொல்லி. நரி முனியால் அயோத்தி ஆரியனான அரசனுக்குச் சொல்லப்பட்டது. இதை நம்பினவர் களுக்கு மோட்சம் நம்பாதவர்களுக்கு நரகம்" என்று கடவுள் பைத்தியம் மிகுந்த தமிழர்கள் பலரை ஏமாற்றி அவர்கள் ஆராய்ந்து உண்மையை யறிந்துவிடாமல் இருக்கும்படி எல்லாவற்றையும் வடமொழியிலெழுதி அதை ஆரியரல்லாதார் படித்தல் கூடாதென்றும் கூறி விட்டனர். மீறி எவனாவது படித்தால் உலகமே அழிந்து விடும் ஆதலால் அப்படிப்படித்தவனை அரசன் கொன்று

விட வேண்டு”மெனச் சட்டம் விதித்து விட்டனர். இவற்றை நன்றாய் அறிந்த தமிழ்ப் புலவர்களும் மானமற்று தேனினுமினிய நீத் தமிழில் அவவாரியப் புளுகுகள் நிரம்பப் பெற்ற தலப்புராணங்களை மொழிபெயர்த்து சுயநலத்திற்காக இன்றுவரை புற்றீசல்போல் தோன்றச் செய்துவருதல் நீங்கள் யாவரும் நன்கறிந்ததே,

யானும் ஒரு தமிழ்ப்புலவர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். ஒருவர் சில நூறுரூபாய்கள் கொடுத்து அவர் தம் ஊருக்கு ஓர் தல புராணம் உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றால் அவ்வூருக்கும் பரமசிவனும் பார்வதியும் ஓர் முறைவந்ததாகவும், வந்தவிடத்தில் பார்வதி மாதவிடாய் ஆனதாகவும், அவள் ஸ்நானம் செய்ததாகவும், அவ்வூரிலுள்ள ஒரு கிணற்றைச் சுட்டிக்காட்டி “அதில் குளித்தவர்கள் பிள்ளையில்லாவிடில் சற்புத்திரனைப் பெறுவார்கள். தாயை, சோதரியைப் புணர்ந்த தோஷமானாலும் இப்புண்ய ஜலத்தில் மூழ்கினால் விமோசனமாகிவிடும். காசியில் ஆயிரம் பார்ப்பனர்களைக் கொன்ற பாவமேயானாலும் ஓர் முறை இத் தீர்த்தத்திலே மூழ்கினால் போய்விடும். எத்தகைய கொடிய பாவத்தைச் செய்தவர்களாயினும் இத் தீர்த்தத்திலே விழுந்திறக்க முத்தி” யென்று அழகிய தமிழ்ப்பாவில் எழுதிவிட்டால் அதைமெய்யென்று நம்பி நடந்து யாக்களைப் பாராயணஞ் செய்யும் மூட நம்பிக்கைகள் கொண்ட தமிழ் மக்கள் நம் நாட்டில் பலருளர் என்பதை ஒரு தமிழன்என்ற முறையில் வெகு நாணத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே இந்த உண்மைகளை வெளியிலெடுத்துச் சொல்லும்படியான நாங்கள் கடவுளை நிந்திக்கும் நயவர்களா? அல்லது

நான் மேலே கூறியபடி எழுதி வைத்தவர்களும், அதைப் பிரசாரம் செய்பவர்களும், அப்பிரசாரத்தால் பிழைப்பவர் களும் கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்களா? என்பதை யோ சித்துப் பாருங்கள்.

புராணங்களில் நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் போர்க ளெல்லாம் தமிழர்களுக்கும், ஆரியர்களுக்கும் நடந்த சண்டைகளேயாம். அதை மிகைபட தேவர்களுக்கும் இராட்சதர்களுக்கும் நடந்த போர்களென எழுதப்பட்டி ருக்கிறது, இதைப்பல சைவப்புலவர்கள் ஒத்துக்கொண்டு பண்டைகாலத் தமிழரசர்களின் ஆட்சியை ஒழிக்க ஆரியர் கள்முனிவர்கள்போல் வேடமிட்டுக் காடுகளில்வீற்றிருந்து கொண்டு உளவு அறிந்து கொண்டிருந்ததோடு தமிழர் களின் ஆட்சியை ஒழித்துவிட பல வேள்விகள் புரிந்தன ரென்றும், இராமன் ஓர் வடநாட்டு ஆரியன் எனவும், இராவணன்ஓர்சிவபக்தனெனவும்தேவாரத்திலிருந்துமேற் கோள் காட்டி பல நூற்கள் எழுதி இருக்கின்றனர். சுவாமி வேதாசலம் என்னும் மறைமலை அடிகள் தாம் எழுதிய "வேளாளர் நாகரீகம்" என்னும் நூலின் 61-ஆம் பக்கத்தில் "வேள்விகளை ('வெறியாட்டு நாத்திக வேள்வி களை') அழித்து அவற்றைப்புரிந்த ஆரியரை ஒறுத்து அவர்தஞ் செறுக்கை அடக்கின, ஆரியரின் இத்தகைய வெறியாட்டு வேள்களை அழித்துவந்த, வீரர், சூரர் இராவணன் முதலி யகிகரற்ற தமிழ் வேந்தர்களே ஆரி யர்களால் அரக்கரென்றும் ராட்சதர் என்றும், ஆரர் என்றும், அசுரர் என்றும் இகழ்ந்து பேசப்படுவாரா யினர்" என்றும் கூறி இருக்கிறார். இன்னும் "ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்" என்னும் செய்யுளாலும், இந்நாட்டில் வாழ்ந்த ஆரியர்களே தேவர்களென்றும் அசுரர்களே தமிழர்களென்றும் நன்கு புலனாகின்றது.

ஆனால் சுயமரியாதைக்காரர்களான நாங்கள் பாமரர் களும் விளங்கிக்கொள்ளுமாறு எளிய தமிழ் நடையில் ஆரியர் தலைவனே நாம் வணங்கும் சுப்பிரமணியன் என் றும், சூரன்தான் தமிழர்களின் தலைவன் என்றும் இவர் களின் சரித்திரங்களைத்தான் கந்தபுராணத்தில் பொய்யும் புளுகுமாய் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும், இன்றுவரை இவ்வாரிய தலைவனாம் சுப்ரமணியக்கடவு ளுக்கு ஆரியன்போல் உடையணிவித்து பூணூலும் போட் டிருப்பதோடு அவனுடைய மனைவிகளுக்குப் பார்ப்பனப் பெண்டிரைப் போன்ற தாலியைக் கட்டுவதும் எங்கள் கூற்றை வலியுறுத்தும் என்றும் கூறினால், சைவப் பெரி யாருக்கு எங்கள்மேல் அளவுகடந்த கோபமுண்டாகிவிடு கிறது. சமரச நோக்கமுடைய அறிஞர்கள் எல்லாம் எங் களின்வார்த்தையையும், சைவப்புலவர்களின் முன்பின்முர ணான வார்த்தைகளையும் ஆராய்ந்தால் தனக்கொரு வழக்கம் பிறர்க்கொரு வழக்கம் பேசும் சுயநலப் பிரியர் களென்று அவர்களைக் கூறாதிருக்க முடியவே முடியா தென உறுதி கூறுகிறேன்.

இவ்வாரியக் கடவுளான சுப்பிரமணியன் கோவிலிற் றான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நம் தலைவர் திரு. ஆர். கே. சண்முகம் அவர்களின் குலத்தார்களாகிய வாணியச் செட்டியார்கள் எப்போதும்போல் செல்லக் கூடாதென தடுக்கப்பட்டனர். வேதாரண்யத்தில் வாணி யச்செட்டியார்களை இன்றும் அனுமதிப்பதில்லை.

ஒரு நாள் மாலை திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணிய சுவா மிக்கு ஒரு பிராமணரல்லாதான் கொஞ்சம் எலுமிச்சம் பழங்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டு போனானாம். போகும் பொழுது வழியில் நின்ற ஒரு பார்ப்பனன் அப்

பார்ப்பனரல்லாதானை விளித்து ஓர் எலுமிச்சம் பழம் கேட்டானாம். உடனே அப்பார்ப்பனரல்லாத பக்தன் நான் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியப் பெருமாளுக்குக் கொண்டு போகிறேன். ஆகையால் உமக்குக் கொடுக்க முடியா தெனக் கூறிவிட்டுப் போய் விட்டான். பின்னர் அவன் ஒரு மடத்தில் இரவு நித்திரை செய்தானாம். இரவில் அவன்கனவில் அச்சுப்பிரமணிய சுவாமி தோன்றி "அடே! எனது சொந்த அன்பனாகிய பூசுரனாகிய பிராமண னுக்குக் (ஆரியனுக்கு) கொடுக்கமாட்டேன் என்று கொண்டு வந்த எலுமிச்சம் பழங்கள் எனக்கு வேண் டாம்; அவனுக்குக் கொடுத்தால் எனக்குக் கொடுப்பது போலாகும். ஆகையால் உன்னிடம் பழம் கேட்ட பார்ப் பன சிகாமணிக்கு அவர் கேட்டபடி பழத்தைக் கொடுத்து விட்டால்தான் என் சன்னதிக்கு நீ வரலாம்" என்று கூறி மறைந்தாராம். அவ்வாறே காலையிலெழுந்து நகர் முழுதுந் தேடி அப்பார்ப்பனனைக் கண்டுபிடித்து அவ னுக்கு வேண்டிய பழங்களைக் கொடுத்துவிட்டு எஞ்சி நின்றதைச் சுப்பிரமணிய சுவாமிக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தானாம்.

இக்கதையிலிருந்து நாம் அறிய வேண்டியது யாதெனில் ஒரு பார்ப்பானுக்கு ஒரு எலுமிச்சம் பழம் கொடாததற்கு அவன் கனவில் தோன்றிக் கொடுக்கும்படி தூண்டின கடவுள் வாணியச் சகோதரர்களுக்கும், கோ விற்காரர்களுக்கும் கேஸ் நடந்த காலத்தில் கோவிற்காரர் களிடத்திலோ அன்றி ஜட்ஜுகளிடமோ கனவில்தோன்றி வாணியச் சகோதரர்கள் எனது அன்பிற்குரிய பக்தர்கள். அவர்களை யெல்லாம் கோயிலுக்குள் அனுமதிக்க வேண்டும் எனச்சொல்லாததேனோ? மேலும் இச் சுப்பிர

மணியருக்குத் தமிழ் மக்களாகிய நாடார் பெருமக்கள், பக்திமேலீட்டால் ஆயிரம் ஆயிரமாகக் காணிக்கையாகப் பொருள் கொடுக்க அவைகளை யெல்லாம் ஒரு ஜாதிக்காரரான பார்ப்பனர் மாத்திரம் தின்று கொழுக்க அக் கடவுள் பார்த்துக் கொண்டிருத்தல் நீதியா? நிச்சய மாய் அக் கடவுள் தமிழ் மக்களின்—ஏன்—உலக மக்க ளின் பிதவாக இருந்தால் இவ்வாறு தன் வாயைப் பார்ப் பனரல்லாதார் விஷயத்தில் மாத்திரம் பொத்திக் கொண்டி ருத்தல் ஏன்? இக் கேள்விகளுக்குச் சுயமரியாதைக் காரர்கள் சுப்பிரமணியன் ஆரியக் கடவுள் என்றும், அவன் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்தால் பல இடங்களில் பொய் யாய் இருத்தல் வேண்டுமென்று தமிழ் மக்களையும் அவர்களின் தலைவராகம் சூரனையும் இழிவு படுத்தி எழு தப்பட்டிருக்கிறதென்றும் எழுதுகிறார்கள். இதற்காகவே எங்கள் மீது சைவப் பெரியார்கள் சீறி விழுகிறார்கள். ஆனால் சைவசமய ஆராய்ச்சி நிபுணரான பல்லாவரத்துப் பண்டிதர் சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் வேளாளர் நாகரீ கம்" பக்கம் 70ல் "இன்றைக்கு ஐநூறு ஆண்டுகட்டு முன் தமிழ் நாட்டின் கண் இயற்றப்பட்ட கந்த புராணத்தும் அதற்குச் சிறிது காலம் பிற்பட்டு கச்சியப்பசிவாச்சாரிய ரால் அதன் மொழி பெயர்ப்பாகச் செய்யப்பட்ட தமிழ் கந்தபுராணத்தும் இவ்வரலாறு ஆரிய வேதங்களையே குறிப்பதொன்றாகப் பார்ப்பனர்களால் காவாய்ப்புரட்டுரை எழுதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு அவர் செய்ததும் ஆரியர் நூல்கட்குப்பெருமை தேடிக் கொள்வதற்கேயாம். மெய்யும்பொய்யும்பகுத்துணரமாட்டாமல் ஆரியருக்கு அடி மைகளாய்த் திரியும் தமிழ்ப் புலவர் சிலரும் கந்த புராணத் தை ஒரு மேற்கோளாய் எடுத்துக் கொண்டு ஆரிய வேதத்

தையே சிவபெருமான் அருந்தவருக்கு ஆலின் கீழ் அறிவுறுத்தினான் எனக் கூறுகின்றனர்'' என்று தெளிவாய் கூறியுள்ளார். ஆனால் இவ்வாறெல்லாம் கூறிய இச் சைவப்பண்டிதர் மாத்திரம் நாஸ்திகராகார்போலும். இன்னும் எம்கருத்தை வலியுறுத்தி ஓர் ஐரோப்பிய துரை மகனார்,

''பரதகண்ட புராதனம்'' என்ற தம் நூலின் 27-ம் பக்கத்தில் ''வீரர்களை வணங்கும் வணக்கமே அவர்களுடைய (ஆரியர்களுடைய) மதாசாரம். வீரர்செய்த கிரியைகளை விவரித்து வருணிக்கும் பொருட்டு காவியங்கள் கட்டப்பட்டன. கேட்கிறவர்கள் காதுக்கு இன்பமுண்டாகப் புலவர்கள் அந்த வீரர்களின் செயல்களை மெச்சிச் சிறப்பித்துப் பற்பல காலத்தில் பற்பலபேர் செய்த வீரியக் கிரியைகளை ஒன்றாகத் திரட்டி, ஒரே வீரன் அவைகளைச் செய்ததுபோற்காட்டி வர வர அந்தக் கிரியைகளை நடப்பித்தவனை வீரனாகப் புகழ்ந்தது போதாதென்று சொல்லி அவனைத் தேவனாகவும் பாராட்டி, பின்பு மேலான தேவனென்று அக்காலத்து ஜனங்கள் வணங்கிவந்த தேவனெவனோ அவனோடே இவனைச் சமப்படுத்தி அந்தத்தேவனே இந்த வீரனாக அவதரித்தானென்று புராணங்கள் ஏற்படுத்தினார்கள்; புகட்டினார்கள்''

என்றுகூறியிருப்பதுஆராயத்தக்கது. இதைப்போன்றே யாமும் வடநாட்டு ஆரியர்தலைவன் இறந்து போனபின் அவன் சமாதியைப்போற்றிப் பின்னர் இந்நாட்டு மக்கள் வணங்கிய இயற்கைத் தெய்வமாம் முருகனே இச் சுப்பிரமணியக் கடவுளாய் அவதாரம் புரிந்தனர் என்று ஆரியர் புளுகி புராணங்கள் எழுதி விட்டனர். தமிழ் மக்

களும் அதை நம்பி ஏமாந்து விட்டனர்என்று கூறுகிறோம். இக்கருத்துக்களை மறுக்கமுடியாதென்றாலும் பழமையில் பற்றுக்கொண்டு கடவுள் என்று பலமாகச் சத்தம் போட்டாலும் பாவமென்று நினைப்பவர் எங்ஙனம் யாம் கூறும் உண்மையை ஒப்புக்கொள்வர்? இதைக் கேட்டாலும் இவனே கடவுளை நிந்திப்போன் என்று புகன்றும் விடுவர். இனி கடவுள்கள் தன்மைகளைக் கவனியுங்கள்.

பிரம்மா

ஒருநாள் பிரம்மாவைப்பார்த்து மகாவிஷ்ணுவானவர் நான்தான் உன்னை உண்டுபண்ணினேன் என்றார். பிரம்மா நான்தான் உன்னை உண்டுபண்ணினேன் என்றார். இவ்வாறு இவ்விரு [தேவர்களுக்கும் பெரும் விவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது ஆகாயத்தில் ஒரு புகை தோன்றி "விஷ்ணுவினால் பிரம்மா உண்டாக்கப் பெற்றார். பிரம்மாவே! இனி நீயே படைப்புகளை உண்டாக்கு" என்ற சத்தம் வந்தது. பிரம்மா, அப்புகையை உற்று நோக்க அதில் ஒரு லிங்க ரூபம் தோன்றிற்று. அதன் அளவை அறிய பிரம்மா ஆகாயத்திலும், விஷ்ணு பாதாளத்திலும் சென்று சிவலிங்கத்தின் அடிமுடி காணச் சென்று பதினாயிரம் ஆண்டுகள் தேடியும் முடிவு காணவில்லை. (இதைப்பற்றிய வரலாறு ஒவ்வொரு நூலிலும் ஒவ்வொருவிதமாய்க் கூறப்பெற்றிருக்கிறது) அது முதல் பிரம்மாவானவர் இதுதான் (இந்த லிங்கந்தான்) கடவுள். என்னை யுண்டுபண்ணியதும் இதுதான் என்றறிந்து அது முதல் அந்த லிங்கத்தை வணங்கினார் என்று சிவ புராணம் முதலிய நூற்களிலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறதாம். இதிலிருந்துதான் லிங்கபூசை ஆரம்பம். இதைப்பல சைவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளாது சிவலிங்கம்என்று யாங்கள் வணங்கும்

உருவம் பற்பல தத்துவப் பொருள்களைத் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்று மொழிகின்றார்கள். திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் "சிவலிங்கம் ஆண்குறித்தெய்வம் என்று பொருள் படும் சிசிநதேவர் என்று ஆரியர் கொள்கின்றனர்" என்று சைவர்களை அக்கொள்கையினின்றுந் தப்புவிக்க முயல்கின்றார்கள்.

இவைகளினால் கடவுள்களின் அறிவீனமான தர்க்கங்களையும் தங்கள் உற்பத்திக்குக் காரணமாய் ஆண்குறியே கடவுள் என்னும் முடிவிற்கு வந்த அன்னார் அறிவின்றிறத்தையும், சிவபெருமானின் லிங்கத்தின் நீளத்தையும், அதன் அடிமுடி காணக் கடவுள்களின் வல்லமையையும், சிவலிங்கத்தை நாம் அறிவின்மையால் இதுவரை வணங்குதலையும் இக்கதையினால் நன்கறிவதோடு இவ்வாபாச தெய்வ சிந்தனையினின்று விலக சைவர்கள் முயன்றிருக்கிறார்கள் என்றாலும், சிவலிங்கத்தை அடியோடழிக்க முயற்சிக்காமல் அதற்கு வேறு தத்துவப் பொருள்கொள்ளத் துணிந்த சைவப் புலவர்களின் மனப்பான்மையையும், தைரியமின்மையையும் நன்கு காட்டுகிறது.

பிரம்மா தன் மகளாகிய சரஸ்வதி அழகிலும், அறிவிலும் சிறந்திருப்பதைக்கண்டானந்தித்து, மோகங்கொண்டு அவளைப்புணர எண்ணங் கொண்டார், அவளைக் கட்டியணைத்து இன்பந்துய்க்க தன் மகளின் பக்கஞ் சென்றார். சரஸ்வதியோ நாணமுற்று நான்கு திசைகளினும் ஓடினாள். பிரம்மரவோ தான் கொண்ட காமவெறியினால் அவளைப் பின் தொடர்ந்து நாலு திசைகளிலும் ஓட அவருக்கு நான்கு முகங்கள் உண்டாயின. பின்னரும் சரஸ்வதியை விடாது தொடர்ந்துசெல்ல அவள் பூமிக்குள்

மறைந்தும் வெளிப்பட்டும் ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். (இச் செயலே இன்றும் சரஸ்வதி நதியாய் வடநாட்டில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதாம்) உடனே பரமசிவன் பிரம்மாவின் சிரசை அறுத்து விட்டார். அது முதல் அவருக்குப் பூசையும் நின்று விட்டது. (சில நூற்களில் பரமசிவன் மனைவி பார்வதியை மோகித்தபடியால் சிரம் அறுபட்ட தென்றும், சில நூலில் பார்வதி பிரம்மாவைத் தன் கணவனாய் நினைத்து நடக்கும்படியாய் பிரம்மனுடைய உருவமானது பரமசிவனைப்போன்று ஐந்துமுகங்களிருந்ததால் சிவன் பிரம்மாவின் சிரசைக் கிள்ளினார் என்றும் பல வாறு கூறப்படுகின்றன. பிரம்மா தன் மகளாகிய சரஸ்வதியைக் கடைசியாகப் பிடித்துப் புணர்ந்து அவளைத் தேவர்களின் நூறு ஆண்டுகள்வரை வைத்திருந்தார்-பின் அவளைத் தன் மகன் சுவாயம்புமனுவுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தா ரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

மேற்கண்டவற்றால் கடவுளைக் காமி என்றும் ஏன்—தன் மகளையே புணர்ந்த சண்டாளன் என்றும், சரஸ்வதி நதி உற்பத்தியைப் பற்றிப் புராணகர்த்தாக்கள் கொண்ட எண்ணம் எதுவென்றும், பரமசிவன் மனைவியின் செயலைப் பற்றியும் பிரம்மா தன் மகள் சரஸ்வதியைத்தான் புணர்ந்ததோடமை யாது மகன் சுவாயம்புமனுவுக்கு மணஞ் செய்து—ஏன்—விபசாரஞ்செய்ய அனுமதித்த இழி செயல்களையும் நன்கு தெரிகின்றோம் சகோதரர்களே! காமவிகாரக் கடவுளர்களின் முன்னால் தனியே நம் சகோதரிகளை, மனைவியை எவ்வாறு தயங்காது அனுப்பத் துணிகின்றீர்? "இவ்வாறு கடவுள் செய்திராது. இவைகளெல்லாம் புராணிகர்களின் கட்டுக் கதை"யென்ற நம்பிக்கை உங்கள் உள்ளத்தே பதிந்திருக்க

வேண்டும். அன்றேல் "கடவுள் என்பதும், திருவிளை யாட்டென்பதும் ஒன்றும் கிடையாது. கோவிலினுள்ளி ருப்பது வெறுங்கல் அவைகளினால் ஒன்றும் புரிய ஆற்றல் கிடையாது" என்று தைரியங் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்விரண்டுமில்லாது "உண்மையில் இது கடவுளின் செயல்தான் நம் சோதரி, மனைவி முதலியோரிடம் கடவுள் இத்தகைய திருவிளையாடல் புரிந்தாலும் அஃது பெரும், புண்ணியந்தான்" என்று நினைத்துப் பெண்களை ஆல யம் செல்ல அனுமதிக்கும் ஆண்மகன் நம் தமிழ் மக்களி லொருவனும் இரான் என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை.

இந்திரன்

ஆரியர்களின் வேதத்தில் சிறப்பாகக்கூறப்பெற்ற தெய்வமாகிய இந்திரன் செய்ததாகக் கூறப்படும் இழி செயல்கள் எல்லாம் கணக்கிலடங்கா என்றாலும் ஈண்டு ஒருசெயலைப்பற்றி மாத்திரம்சிறிது விளக்குவாம். முன் னொரு காலத்தில் இந்திரனானவன் கௌதம முனிவரின் மனைவி மிகுந்த அழகுள்ளவளாயிருப்பதைக்கண்டு அவன் உள்ளத்தே காமத்தீபற்றியெரிய எவ்வாறாவது அந்த ரிஷிபத்தினியிடம் ஒருமுறையாவது சம்போகம் செய்துவிட வேண்டுமென்று துணிந்து நடு இராத்திரியில் முனிவரில்லத்தை யடைந்தான். அங்கு சென்று ஒரு கோழிபோலக் கூவினான். கூவவே கௌதமர் விடியற் காலமாகிவிட்டதென்று நினைத்துக் காலைக்கடன் கழிக்க வெளியிற் புறப்பட்டுச் சென்றார். உடனே இந்திரன் முனிவர்போல் வேடம் பூண்டு வீட்டினுள் சென்றான். முனிவர் பத்தினி அகலிகை முதலிற் கண்டதும் தன் கண வன் என நினைத்தனள், ஆயினும் அவனைச் சமீபித்த தும் கணவனல்லவென்று தெளிந்தாள். உடனே இந்திரன்

பல மோக வார்த்தைகளெல்லாம் புகன்று அவள் கற்பைக் கொள்ளை கொண்டான். கௌதமர் ஆற்றின் கரைக்குச் சென்றும் விடியாமலிருப்பது கண்டு ஏதோ சூது நடந்திருக்கிறது என்று வீட்டை யடைந்தான். இந்திரனின் அயோக்கியத்தனத்தைக் கண்டார் "இந்திரா! மாறுவேடங்கொண்டு வந்தவனே! நீ இச்சித்த அங்கமே உன் உடம்பு முழுதும் உடையவனாவாய்" என்று அதட்டிச் சபித்தார். அவ்வாறே இந்திரன் அங்கமுழுதும் யோனித் துவாரங்களாய் மாறுபட அவன்வெட்கி ஒருவரும் காணா மறைவிடத்தில் ஒளிந்துகொண்டான் என்பது இராமாயணக்கதை. அக்கதையினால் இந்திரன் அழகுடைய பெண்களையெல்லாம் கற்பழிக்கும்படி செய்யும் தூர்த்தன் எனவும் கடைசியாய் முனிவரின் சாபத்தால் உடம்பு முழுதும் பெண்குறியின் வடிவம்பெற் அலைந்ததும் நன்கு தெரிகிறது- இத்தகையவனைத்தான் தேவர்களின் அரசன் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் இவன் ஸ்மார்த்தர்களின் அல்லது வேறு எவர்களின் தேவனாய் விளங்கினாலும் இந்த இழிசெயல்களுக்கு ஆட்பட்டிருப்பானா? என்பது எமது கேள்வி. உண்மையில் அவன் தேவனாயில்லாதிருக்க வேண்டும். அன்றேல். தேவன் பேரில் வீணாகப் புலவர்கள் பொய்யாகக் கதைகள் கட்டியிருக்க வேண்டும். இந்திரன் பேரில் இத்தகைய ஆபாசக்கதைகள் இருப்பதை யறிந்து இதற்குப்பல தத்துவப்பொருள்களைக் கூறி ஜனங்களை ஏமாற்ற முடியாதென்றறிந்த சுவாமி வேதாசலம் "ஆரியர் வணங்கிய இந்திரனும், தமிழர் வணங்கிய இந்திரனும் ஒருவரல்லர். ஆரியர் கூறியபடி, மழை, மின்னல் முதலியவற்றிற்குரிய தெய்வமாதலோடு அவர் தம் பகைவரோடு போராடுங்கால் அவருக்கு உதவியும், துணையுமாய் நின்று அவருக்கு வெற்றியைத்

தருபவனாம், அவர் தரும் சோமச்சாற்றையும், விலங்கின் இறைச்சியையும் நிறைய உட்கொண்டு அவருக்கு வேண்டிய நலங்களையெல்லாம் விளைவிப்ப" வனாகவும் சொல்லப்படுகிறான். தமிழர் வணங்கிய இந்திரனோ வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய மருத நிலத்திலுள்ள உழவர்களால் மழையின் பொருட்டு மட்டும் வேண்டி வணங்கப்பட்ட மழைக்கடவுள் ஆவன். மழையின் பொருட்டாக அன்றி வேறெந்த நன்மைப் பேற்ன் பொருட்டாக வேனும் தமிழர்களால் அவன் வணங்கப்பட்டவனல்லன்" எனவும் அவனே உழவுத்தொழிலை தமிழர்க்கு நன்கு கற்பித்து தமிழ் மக்களை மேனிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கவேண்டும்......... அவன் செய்த நன்றியை நினைத்து அவன் ஆவியைத் தமிழர்கள் போற்றி யிருக்கலாம்" என்று கூறுகின்றார்.

விநாயகன்

பார்வதி கர்ப்பத்தில்ஒரு கருவுற்றிருக்கும் பொழுது ஒரு அரசன் அக்கருப்பைக்குள் காற்றுவடிவமாய்ப் புகுந்து கருவாயிருக்கும் குழந்தையின் தலையை அரிந்து விட்டு வந்தான். பின்னர் பார்வதி யானையின் தலையை வைத்து உயிரைக்கொடுத்து குழந்தையாகப் பெற்றுக் கொண்டதாகவும், அப்பிள்ளைக்கே விநாயகன், பிள்ளையார் என்று பெயர்கொடுக்கப்பட்டு எக்காரியத்தை ஆரம்பித்தாலும் முதன் முதல் இக்கடவுளைத்தான் வணங்கி, ஆரம்பிக்கிறோம் என்று ஒரு புராணம் கூறுகிறது.

மற்றொரு புராணத்தில் இவ்விநாயகர் பிறப்பைப் பற்றி வேறுவிதமாகக் கூறப்பெற்றிருக்கிறது. அதாவது ஒரு காட்டில் ஒரு ஆண்யானையும் பெண் யானையும்

புணர்ந்ததாகவும், அதைக்கண்ட பரமசிவனுக்கு காமவிகாரி பெரிதுமுண்டாகத் தன்மனைவியாகிய பார்வதியைக்கண்டு ஆவலுடன் கலவி புரிந்ததாகவும், அக்கலவியின் பயனாய் யானை முகத்தையுடைய விநாயகன் பிறந்ததாகவும் மற்றொரு சரித்திரம் கூறுகிறது.

ஒரு நாள் பார்வதி குளிக்கப்போகும்பொழுது தன் தேகத்திலுள்ள அழுக்கைத் திரட்டி ஒரு குழந்தையாக்கி அதனிடம், 'நான் குளித்து வரும்வரை உள்ளே யாரையும் அனுமதிக்காதே' என்று கூறிச் சென்றதாகவும், பின்னர் பரமசிவன் வந்து உள்ளே புக முயற்சிக்கையில் அழுக்குருண்டைப் பிள்ளை மறுக்க, தலையை வெட்டிப்போட்டு விட்டு பாவதி குளித்துக்கொண்டிருக்குமிடம் போனதாகவும், உடனே பார்வதி அழுக்குருண்டைப் பிள்ளையைக் காவல் வைத்திருக்க நீர் எப்படி வந்தீர்? எனக் கேட்க அப்பிள்ளையின் தலையை வெட்டி வீசிவிட்டு வந்ததாகக் கூற, பார்வதி அதற்காக வருந்தியழ, உடனே பரமசிவன் வெளியேசென்று அப்பிள்ளையின் தலையைத் தேட, காணாமையால் ஓர் யானையின் தலையை வெட்டி அப்பிள்ளையின் உடலோடு ஒட்டிப் பார்வதியிடம் கொண்டுபோய் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை யுண்டு பண்ணியதாக மற்றொரு புராணம் கூறுகிறது.

நம் விநாயகப் பெருமான் உற்பத்தியைப்பற்றி ஒவ்வொரு புராணமும் ஒவ்வொரு விதமாய்க் கூறுவதிலிருந்து விநாயகரைப்பற்றிக் கூறும் புராணம் முழுதும் புலவர் கட்டுக்கதை என்பதோடு, பார்வதியின் கர்ப்பத்தினுள் ஓர் அசுரன்புகுந்து உள்ளிருக்கும் கருவின் தலையை யறுக்கும் வரை கடவுளுக்கோ, அவன் மனைவிக்கோ, அறிய

முடியாமற்போன அவர்களின் வல்லமையும், பரமசிவனின் அறிவீனத்தையும், கோபத்தையும் இக்கதைகள் தெளிவாய்க் கூறுகின்றன,

விஷ்ணு

கிருஷ்ணனை விஷ்ணுவின் அவதாரமென்று நூற்களில் புகழப்பட்டிருக்கிறது. அதே நூற்களில் பதினாயிரம் பெண்களோடு ஒரே நேரத்தில் லீலைகள் புரிந்தார் என்றும் சில பெண்கள் தங்கள் சேலைகளை அவிழ்த்துக் கரையில் வைத்துவிட்டு நிர்வாணமாய் ஓர் தடாகத்தில் ஸ்நானம் செய்யப் போனார்கள் என்றும், இதை யறிந்த கிருஷ்ண பகவான் அங்கு சென்று அப்பெண்மணிகளறியாமல் அவர்கள் சேலைகளை எடுத்துக் கொண்டுபோய் ஒரு மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாரெனவும், அப்பெண்கள் குளித்துவிட்டு வெளியே வந்து பார்க்க, சேலையைக் காணாமல் அங்குமிங்குந்தேட, கடைசியில் கிருஷ்ணன் ஒரு மரத்தின்மீது அவைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கக் கண்டு, மிக வெட்கமுற்று ஒரு கையால் தங்கள் மர்மஸ்தானத்தை மறைத்துக் கொண்டு, மற்றொரு கையை நீட்டிக் கிருஷ்ணனிடம் கேட்க, அக்கிருஷ்ண பகவான் "உங்களின் இரண்டு கைகளையும் நீட்டிக் கேட்டால் சேலையைத்தருவேன்" எனக்கூற, அவ்வாறே அப்பெண்கள் இருகரங்களையும் நீட்டிக்கேட்க, கிருஷ்ண பகவான் நன்றாய் மர்மஸ்தான தெரிசனம் செய்து கொண்டு சேலைகளை அப்பெண்மணிகளிடம் கொடுத்து விட்டாராம். இதைப் பாகவதத்தில் விரிவாய்க் கூறப் பெற்றிருக்கிறது காண்க.

ஒரு முறை ஓர் முனிவர் கிருஷ்ணன் வீட்டிற்குவர அவரைக் கிருஷ்ணன் நன்கு வரவேற்று உபசரித்தார்.

ஒரு நாள் அம்முனிவன் நன்றாகப் பாயாசம் சாப்பிட்டு விட்டு மீதியைத் தன் உடம்பில் பூசச் சொன்னாராம். உடனே கிருஷ்ணனும், அவர் மனைவி ருக்குமணியும் அம் முனிவரின் வஸ்திரங்களைக் களைந்து அவரை நிர்வாண மாக்கி உடம்பின் சகல இடங்களிலும் இவர்களும் பூசி னார்களாம். முனிவர் உடனே எழுந்து நிர்வாணமாகவே தெருவிலோடி ஓர் விமானத்திலேறி அமர்ந்து கொண்டு கிருஷ்ணனையும், ருக்மணியையும் இழுக்கச் சொன்னா ராம். அவ்வாறே இழுத்து ஊர் முழுதும் சுற்றினார் களாம்.

இன்னும் இக்கிருஷ்ணனைப்பற்றிக்கூறும் லீலை களையும், வஞ்சகத்தனங்களையும் கூறிக்கொண்டே போனால் ஓர் பெரிய புராணமாகிவிடும். நம் தலைவர்கூட சகோதரிகள்கூடிய இவ்விடத்தில் இவ்வாபாசப் புராணக் கதைகளைக் கூறவேண்டாம் என்று எனக்கு144 போட் டாற் போன்று ஓர் தடையுத்தரவைப் போடுகின்றார்கள். ஆனால் கிருஷ்ணன் புரிந்த இவ்வாபாசச் செயல்களை மிகமிக அழகிய சித்திரத்தால் செய்யப்பட்டு ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் கிருஷ்ணன் மரத்தின்மீது இருப்பதுபோலவும் கீழே சில பெண்கள் நிர்வாணமாய் நின்று கிருஷ்ணனி டம் கெஞ்சித் தன் சேலைகளைக் கேட்பதுபோலவும் படங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதே. களக்காடு என்னும் நம் ஜில்லாவிலுள்ள ஓர் ஆலயத்தின் கோபுரத்தில் செய் யப்பட்டிருக்கும் ஆபாச உருவங்களை என்னென்று கூறு வது.

ஒரு பெண் உருவம் நிர்வாணமாய் செய்யப்பட்டி ருக்கிறது. அதன் பக்கத்தே ஓர் ஆண் உருவமும் நிர்வா ணமாய் இருந்துகொண்டு...செய்வதுபோலச் செய்யப்

பட்டிருக்கிறது. மற்றும் அநேக ஆபாச உருவங்களோடு ஆணும் ஆணும் சேர்வதுபோலும் பெண்ணும், பெண்ணும் சேர்தல் போலும் பல உருவங்கள் எல்லாம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பல கோயில்களில் பெண் ஆண் உருவங்கள் எத்தனை கேவலமாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன? பிள்ளையில்லாதவர்கள், அக்கோயிற் பிரகாரஞ் சுற்றிவருவார்கள். வரும்பொழுதெல்லாம் அவ்வுருவத்தில் இடித்துக்கொண்டே போகவேண்டும். இன்னும் இதைப் பார்க்கிலும் மோசமான உருவங்களையும், படங்களையும் நம் சோதரிகள் பார்க்கிறார்கள். மனைவியை ஒரு கடவுள் வேண்டுமென்று கேட்க அவன் அவ்வாறே கொடுத்ததாகவும், இதைவிட மோசமான சரித்திரங்களையும் வாசிக்கவும் செய்கிறார்கள். "பட்டிசைந்த அல்குலாள்" என்னும் தேவாரப்பாட்டைப் பல ஆண் மக்கள் மிகுந்த பக்தியுடன் கேட்பதோடு தம் சகோதரிகளையும் கேட்கச் செய்கிறார்கள். 'வளரும் குரும்பைமுலை வள்ளிக் கணவா வருக வருகவே' என்ற பாட்டை ஆண் பெண் மத்தியில் அழகாய் ஆலயத்தில் பாடுகின்றார்கள்.

> "கல்லுவதென் இனி நங்கை கொங்கையைப்
> புல்லுவ பூணும் அக்கொங்கை போன்றன
> அல்குலின் அணிகளும் அல்குலாயின
> பல்கலன் பிறவும் அப்படிவம் ஆனவே"

என்ற பாட்டை ஆண் பெண் கூட்டத்தே புலவர்கள் அழகாய்ப்பாடி சீதையுடைய மார்பில் அணிந்திருக்கும் நகைகள் அவளுடைய ஸ்தனம்போல் காணப்பட்டன என்பது போன்று மிகு விஸ்தாரமாகப் புலவர்கள் கூறுவதை நம்மவர்கள் தலையை யசைத்தசைத்துப் பக்திவிஸ்வாசத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்

கொழுது அவைகளைக் கண்டித்து இன்றே நீக்கிவிட வேண்டுமென்பதில் என்ன ஆட்சேபனை? இனி மேலாவது அவ்வாபாசங்களை நீக்க, தலைவர், நம்போன்றவர்கள் பெரியார்கள் முயற்சிப்பார்களாக.

மேற்கூறிய கதையினால் இந்திய நாட்டுப் பெரிய அறிஞர்கள் (மகாத்மா காந்தியுள்பட) எல்லாரும் தெய்வமாகக் கொண்டாடும் கிருஷ்ணனுடைய செயலை யுணருங்கள்' இப்பொழுது அக்கடவுள் உலகில் தோன்றி நம் சோதரிகள், மனைவிகள் முதலியோர் ஸ்நானம் செய்யும் பொழுது அக்கடவுள் அவர்களின் சேலைகளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் அவர்களிடம் பேசிய முறையில் பேசினால் நாம் அக்கடவுளை என்ன செய்வோம்! கடவுளின் திருவிளையாடல்என்று எந்த ஆண்மையுடைய மனிதனும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பானா? கிருஷ்ணன் தன் மனைவியைக் கொண்டு ஒரு முனிவரை நிர்வாணத்துடன் அவன் மேல் பாயாசம் பூசச்செய்த மானங்கெட்ட செயலையெல்லாம் நன்குணர்கின்றோம், அவைகளைக் கடவுள் செயலென்றுகூற நாம் மறுக்கிறோம். ஆஸ்திகர் இவைகள் கடவுள் செயலென்று ரூபிக்க ஆதாரங்கள் தேடுகின்றார்கள். ஆகவே கடவுள்களை நிந்திக்கும் நயவர்கள் இக் கதைகளை எழுதின, நம்பின மெய்யென்று நம்பும்படி பிரசாரம் செய்கின்ற, மற்ற மக்களையும் நம்பி படிக்கும்படி —அச்சுப் போட்டு விற்கின்றவர் ஆஸ்திகர்களா? அல்லது "இவை யெல்லாம் பொய்" என்ற சுயமரியாதைக் காரர்களா?

பாரதத்தில் "அத்திரிமாமுனி என்றொரு மகான் இருந்தார். அவர் மனைவி மிகு கற்புடைய உத்தமி. அவள் கற்பையழிக்க பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் எனும்

மூன்று கடவுள்களும் நினைத்து, அப்பெண்மணியின் வீட்டின் வாயிற்படியில் போய் நின்றுகொண்டு பிச்சை கேட்டார்கள். அப்பெண்ணினல்லாள் பிச்சையிட வெளியில் வர இம்மூவரும் அவளை நோக்கி இவ்வாறு வந்து நின்று பிச்சை கொடுத்தால் நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளோம். எங்களை இல்லத்திற்குள்ளழைத்து நீ நிர்வாணியாயிருந்து, எங்களுக்குப் பிச்சையிட்டால் நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வோம் என்றனர் (அப்பெண் இம்மூன்று அயோக்கியர்களின் வார்த்தையையும் கேட்டு வருந்தி) உடனே மூவர்களையும் வீட்டினுள் அழைத்து தம்கற்பின் திறத்தால் மூவர்களையும் சிறு பாலகராகும்படி சபித்து விட்டாள். அவ்வாறே கடவுள்கள் சிறு பாலகராய் அழுதுகொண்டு அப்பெண்மணியின் வீட்டினுள்கிடந்தனர்'' என்று கூறியிருக்கிறது. சகோதரர்களே! இக்கதைகள் உண்மையாய் நடந்திருக்குமா? நடந்ிராதா? என்ற ஆராய்ச்சி நண்டு வேண்டற்பாலதன்று. குணம் குறியில்லாத சுத்த சைதன்னியக் கடவுள் இத்தகைய ஈனச் செயல்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்குமா? என்றுதான் கேட்கின்றேன்! சாதாரணமாக ஓர் பாமரனும்கூட இத்தகைய வார்த்தைகள் புகலானே. இவ்வாறிருக்கக் கடவுளுக்கு இத்தகைய மிருக சுபாவமிருத்தல் கூடுமா?- என ஆராய்க. பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்னும் மூன்று கடவுளும் செய்த அக்ரமச் செயல்களை யெல்லாம் புராணங்களில் கண்ட சைவர்கள் இதற்கெல்லாம் தக்க சமாதானம் சொல்லுதல் கடினமென நினைத்து "எம் சமயத்தில் இம்மூவரையும் சிறந்த சிவபக்தராய் கூறப்பட்டிருக்கிறதோடு இம்மூன்று கடவுளுக்கும் மேற்பட்டவர் ஒரு கடவுள் உண்டு, அவர் பெயர் பரமசிவம்'' என்று அதற்குத்தக்க மேற்கோளும் காட்டி

வாதிக்க ஆரம்பித்து விட்டதோடு இம்மூன்று கடவுளும் ஸ்மார்த்தர்களின் கடவுள் என்றும் சொல்லி விட்டனர்.

மற்றொரு புராணத்திலே, தேவேந்திரன் (ஆரியர் களுக்கரசனாய பர்மாதேசத்தை ஆட்சிபுரிந்தவன்) மகா தேவரைத் தெரிசிக்கச் சென்றான். வழியில் கோரரூப முடைய மனிதன் ஒன்றும் பதில் கூறாது மௌனமூற் றிருந்தான். உடனே இந்திரன் அதிகக் கோபங்கொண்டு அம்மனிதனைப் பிரம்பால் வெகுபலமாய் அடிக்க, பிரம்பு சாம்பலாய் எறிந்துவிட்டது. உண்மையில் அக்கோரரூப முடையவர் மஹாதேவனாயிருந்தபடியால் தன்னையடிக்க வந்த தேவேந்திரனையும் சாம்பலாக்கிவிட எண்ணினர். அவ்வமயம் தேவ குருவாகிய வியாழ பகவான் வந்து, இந்திரனுடன் சேர்ந்து இந்திரன் செய்த தவறுகளுக்கு வருந்தியதோடு மஹாதேவனை மிகவும் போற்றினார்கள். மஹாதேவர் இந்திரனை மன்னித்து அவர்களுக்கு வேண் டிய வரங்களைக் கேட்கும்படி கூறினார். இருவரும் அவரை நோக்கித் தங்கள் கண்களில சுவாலித்தெரியும் கோபாக்கினியைத்தணித்துக்கொள்ளும்படி வேண்டினர். உடனே பரமன் அவ்வக்கினியைக் கடலில் எறிந்துவிட் டார். அவ்வக்கினிப்பொரி ஓர் பாலகனாய் ஆய்விட்டது. அப்பாலகனின் அழுகை உலகத்தை திடுக்கிடச் செய்து விட்டது. உடனே பிரம்மா வந்து அப்பிள்ளையை எடுத்து தன் மடிமீது வைத்துக்கொண்டார், அப்பிள்ளை பிரம்மா வின் தாடியைப்பிடித்து இழுக்க பிரம்மாவுக்கு வலிதோன்றி கண்ணிலிருந்து ஜலம் வடிந்தது. அதனால் அப்பிள்ளை க்கு ஜலந்திரன் என்று பெயரிட்டார். பிரம்மா உத்திரவுப் படி அக்குழந்தை வாலிபமடைந்ததும் பூதங்களுக்குத் தலைவனின் மகள் பிருந்தை என்னும் அழகிய பெண்

மணியை மணந்து கொண்டான். ஜலந்தரன் மிகுந்த பராக்கிரமம் பொருந்தியவனாய் வாழ்ந்தான். அவனை எதிர்ப்பார் யாண்டுமில்லை. அச்சலந்திரன் இந்திரனைச் சொர்க்க லோகத்திலிருந்து நீக்கிவிட்டான். மஹாதேவன் மனைவி பார்வதியை தனக்கு மனைவியாகக் கொடுத்து விடும்படி அவரிடமே கேட்டுவிட்டான். அவர்மறுத்து விட்டார். பின்னர் அவருடன் பிரம்மா விஷ்ணு முதலியோரும் சேர்ந்து எதிர்த்தும் ஜெயிக்கமுடியாமல் போய் விட்டது. உடனே விஷ்ணு என்பவர் ஜலந்திரன் மனைவி கற்புடையவளாயிருத்தலினால் அவனைக் கொல்ல முடியவில்லையென்று நினைத்து ஜலந்திரன் போன்று வேடந் தாங்கிச் சென்று அப்பெண்மணியின் கற்பை அழித்து விட்டார். அதைப் பிருந்தையெனும் பெண்மணி பின்னர் தான் அறிந்தாள். மிகுந்த கோபங்கொண்டாள். விஷ்ணுவைச் சபித்தாள். பிறகு இத்தேவர்கள் சூதால் ஜலந்திரனையும் கொன்றுவிட்டார்கள், இவைகளையெல்லாம் மனதுட்கொண்ட பிருந்தை அக்கினிப்பிரவேசமாய்விட்டாள். அச்சாம்பலில் துளசி முளைத்தது. பிருந்தை என்பவளை அதிகமாய் மோகித்து வெகு இன்பத்தை அவளிடம் அனுபவித்தபடியால் அச்சாம்பலினின்று முளைத்த துளசியின்பேரில் விஷ்ணு பிரியங்கொண்டார். இப்பாவச் சுமையை நீக்கவே விஷ்ணு இராமனாகப் பிறந்து, மனைவியை இழந்து பரிதபித்தாராம். இக்கதையில் கடவுள் ஓர் கோபியென விளங்குவதோடு மிகுந்த போற்றுதலை விரும்புகிறவன் எனக் கூறப்படுகிறது. பிரம்மாவின் முகத்தில் பிறந்தவர் உயர்ந்த அசுரர்களாய் விளங்கவும் எல்லாரையும் பிரம்மா, விஷ்ணு முதலியோரையும்) அழித்துவிடக்கூடிய வல்லமைபெற்ற ருத்ரனின் கண்ணினின்று தோன்றிய ஜலந்தரனை இராக்ஷதன்

என்று எழுதப்பட்டதும், பார்ப்பனர்கள் தங்கள் ஜாதியை உயர்த்த எவ்வளவு முயன்றிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறதன்றோ. ஜலந்திரன் அறியாது தன் தந்தையின் மனைவியைப் பெண்டாள நினைத்தாலும் ருத்ரனாகிய அக்கடவுள் நான் உனக்குத் தகப்பன் இது என்னுடைய மனைவி எனக் கூறி அவனைச் செம்மைப்படுத்தியிருக்கலாமன்றோ? ஒருவனோடு சண்டைசெய்ய முடியாவிட்டால் அவன் மனைவியின் கற்பை வஞ்சகமாகக் கெடுத்துவிடுவது ஒரு வீரனுக்கோ, அல்லது கடவுளுக்கோ அழகாமா? இஃது பெரும் பேடித்தன மன்றோ. கடவுளின் காமவிகாரமும் துளசியின் பெருமையும் இராமாவதாரத்தின் மகிமையும் நீங்கள் ஈண்டு தெளிவாய்க் காணலாம். இப்புராணங்களெல்லாம் சுயமரியாதைக்காரர்களால் எழுதப்பட்டதன்று. ஆஸ்திகப் பெயர்பூண்ட கடவுள் பக்தர்களாலே எழுதி நம்மனைவராலும் பக்தியுடன் படிக்கப்பட்டுவந்தவைகளாகும்.

ஆகவே கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள் சுயமரியாதைக்காரர்களா? அல்லது இப்புராணங்களை எழுதியவர்களும், அதைப் பிரசங்கம் செய்பவர்களுமா? என்பதைச் சற்று நடுநிலையிலிருந்து யோசித்துப் பாருங்கள்.

சிவன்

சிவன் என்னும் மொழி தனித் தமிழ்மொழி யென்றும், அது சைவர்களின் தலையாகிய தெய்வத்திற்கே இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று வடமொழி வேதங்களில் சிற்சிலவிடங்களில் சிவன் என்னும் பெயர் எடுத்தாளப்பெற்றிருந்தாலும் அது மூத் தேவர்களிலொருவரான

ருத்ரனுச்கே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. சைவத்தில் கூறப்படும் சிவனோ பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலிய தேவர்களுக்குப் பெரியவர் என்று சைவர்கள் கூறுகின்றார்கள். எடுத்துக்காட்டாக திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம். ஏ. எம். எல். அவர்கள் தாம் எழுதிய "இந்து சமயங்களின் சுருக்கவரலாறும் சிவாலயங்களிற் சுமார்த்தக் கலப்பும்" என்ற நூலில் சுமார்த்த மதத்தில் மும்மூர்த்திகளும் சமமாகிய பெருமை யுடையவர்கள் ஆனால், அவர்கள் கருதுகின்றபடி ருத்ரனுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் தமிழ் நாட்டில் ஆலயங்கள் அமைக்கப்படவில்லை. இது நன்கு கவனிக்கத்தக்கது. சிவாலயம் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராகிய உருத்திரனையும், பிற தெய்வங்களையும் தமக்கு அடிமையாகவுடைய முழுமுதற் கடவுளாகச் சொல்லப்படுபவராகிய சிவபெருமானது வணக்கத்திற்குரியது என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ருத்ரன் என்னும் தெய்வத்தின் பேரில் எழுதியிருக்கும் ஆபாசக் கதைகளைக்கண்டு அஞ்சி ருத்ரனாகிய சிவன் வேறு, சைவர்களாகிய நாங்கள் வழிபடும் சிவன் வேறு என்று அதற்குச்சில சான்றுகளும் காட்டி சைவ சமய சீர்திருத்தவாதிகள் செப்புகின்றனர். ஆனால் புராணக்காரர்கள் சைவர்கள் கூறும் சிவன், சுமார்த்தர்கள் கூறும் ருத்ரனென்னும் சிவனின் அயோக்கியத்தனத்திற்கு அணுவளவும் குறைந்தவர் அல்லர் என்று காட்டியிருக்கிறார்கள். எனவே இவ்விரு தேவர்களின் செயலையும் ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

அத்திரிமாமுனி என்னும் ஓர் தவ சிரேஷ்டரின் மனைவி மிகுந்த அழகுடையவளாயிருக்கிறாள் என்பதை பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்னும் திருமூர்த்திகளும் அறிந்து பிராமண வேடம் பூண்டு அக்கற்புடைய பெண்

மணி அநுசூயை இடம் சென்று அவளிடம் பிச்சை கேட்டார்களாம். அப்பெண்ணினல்லாள் பிச்சையிட வந்த போது இம்மூன்று தேவர்களும்கூடி "இந்தப் பிச்சை எங்களுக்கு வேண்டாம். நீ நிர்வாணத்தோடு வந்து நின்றால் அதுவே எங்கட்கு இச்சையான பிச்சை" என்று அச்சமற்று மொழிந்தனர். அம்முனிவரின் மனைவி இம் மூன்று அயோக்கியர்களின் அறிவீனமான செயலையறிந்து அவர்களுக்குச் சரியான புத்திவருத்த வெண்ணித் தம் வீட்டினுள் அழைத்து மூவர்களையும் சிறு பாலர்களாகும்படி சபித்துவிட்டாள். அம்மும்மூர்த்திகளும் அதன்படி சிறு பாலர்களாய்ப் போய்விடவே உலகத்திலே சிருஷ்டி, சம்காரம், ரட்சிப்பு என்னும் முத்தொழிலும் நடைபெறாது போகவே, தேவர்களெல்லாரும் மிகுந்த கவலைப்பட்டு நாரதமுனியிடம் நவில அவர் ரிஷி பத்தினியிடம் சென்று மூவர்களையும் சிறுவர்களாய்ச் சபித்துவிட்டதால் உலகத்திற்கேற்பட்டிருக்கும் கெடுதல்களை விளக்கிக்கூறி சாபத்தைத் தீர்த்து மும்மூர்த்திகளையும் பேர்கச்சொன்னார் என்றும் முன்னரே கூறி யிருந்தோம். இத்தகையபாடு பட்டும் இத்தேவர்கள் புத்தியில்லாது பிருகு ரிஷியின் பத்தினி நாகவல்லியைக் கற்பழிக்க எத்தனித்ததும் அவளும் அநுசூயை செய்ததுபோல் திரிமூர்த்திகளையும் குழந்தைகளாகச் சபித்து உருட்டிப் புரட்டி ஓர் மூலையில் தள்ளி விட்டாள் என்றால் இத்தேவர்கள் மடமையை என்னென்போம். மேற்கூறிய கதைகளை அறிவாளிகளெவரும் ஒப்புக்கொள்ளார் என்றாலும் பண்டைக்கால மக்களிற் சிலர் கடவுள் பேரில் எத்தகைய ஆபாசமான பொய்க்கதைகளை யுண்டுபண்ணியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் பாமர மக்கள் பலர் உண்மையில் இவைகளெல்லாம் கடவுளின் திருவிளையாடல் என நம்பி வந்தார்கள், வருகிறார்கள்

என்பதையும் விளக்கவே ஈண்டு எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

தேவர்களும், அசுரர்களும் கூடி முன் ஒரு காலத்தில் பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது பல அபூர்வ வஸ்துக்களும் அமிர்தமும் தோன்றினதாம். அவ்வமிர்தத்தைப் பங்கு வைக்கும் விஷயத்தில் இருதரத்தாருக்கும் விவாதம் உண்டாயிற்றாம். தேவர்களாகிய அயோக்கியர்கள் தங்களுடன் பாற்கடலைக் கடைந்த இராட்சதர்களுக்கு அமிர்தம் கொடுத்தால் நமக்குத் துன்பம் அதிகம் உண்டாகுமென்றஞ்சி இராட்சதர்களுக்கு அதனைக் கொடுக்க முற்றும் மறுத்துவிட்டார்களாம். இராட்சதர்களோ இத்தேவர்களை எளிதில்விட்டபாடில்லை ஆதலால் தேவர்கள் கொண்டாடும் மஹாவிஷ்ணு ஓர் அழகிய இளமங்கையின் வேடந்தரித்துப்போய் இவ்விராட்சதர்களை தம் அழகால் மயக்கி இராட்சதர்களுக்கு அமிர்தம்கிடைக்க விடாமல் செய்துவிட்டனராம். ஆனால் அவ்வழகிய மங்கை வேடம்புனைந்த விஷ்ணுவைச் சிவன் கண்டு மட்டிலடங்காமையல் கொண்டு விஷ்ணுவுடன் புணர்ந்தார் என்று புராணங்களில் கூறப்பெற்றிருக்கிறது.

தேவர்களின் நீதியும், விஷ்ணுவின் தந்திரமும் இக்கதையில் விளங்குகின்றதோடு சிவனின் காமவெறியும் நன்றாய் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. விஷ்ணுவாகிய பெண் வேடம் பூண்ட ஓர் ஆணும், சிவனாகிய ஓர் ஆண் கடவுளும் சையோகம் செய்தார்களென்பதின் பொருள் என்ன? "ஆண் புணர்ச்சி" செய்தார்கள் என்பதுதானே பொருள். பலதேச பக்தர்கள் ஆண் புணர்ச்சியை இக்காட்டிற்குக் கொண்டு வந்து விட்டவர்கள் வேறு மதஸ்தர்கள் எனக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஈண்டு சிவனும்,

விஷ்ணுவும இதை முதலில் ஆரம்பித்திருக்கிறார்களெனத் தெரிகிறது. பல பெரியோர்கள் ஆரியர்கள் இக்காட்டிற்கு வரும் பொழுது ஆண் மக்களாகவே வந்தனர். (பெண்கள் அதிகப்பேர் வந்ததாக சரித்திர சான்றுகளில்லை) இக்காட்டிலுள்ளோர் பெண் கொடுக்க மறுத்து வந்தனர் எனவே தங்களின் காம இச்சையை அடக்க வழியற்று ஆணும், ஆணும் புணர்ந்து வந்தார்கள். அதைக்கண்ட இக்காட்டு மக்கள் மிகக் கேவலமாய்க் கூற ஆ! நாங்கள் மாத்திரம் இதைச் செய்யவில்லை கடவுளே இதைச் செய்திருக்கிறார் என்று கூறி அதற்குச்சான்றாக கடவுள்பேரில் இத்தகைய பொய்க்கதையை அபாண்டமாகச் சுமத்தியிருக்கிறார்கள் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

தாருகாவனத்தில் சிலமுனிவர்கள் தவம் புரிந்த அரிய பெரிய நிலையைப் பெற்றிருந்தார்கள். சிவபெருமான் அவர்களுக்குத் தன் பெருமையைக் காட்டவும், அம்முனிவர்களின் கர்வத்தை யடக்கவும் நினைத்து விஷ்ணுவைப் பெண் வேடம் பூண்டு ரிஷிகளை மயக்கி அவர்களின் தபசைக் கெடுக்கச் செய்ததோடு தான் நிர்வாணமாய்ப் போய் ரிஷி பத்தினிகளனைவர்களின் கற்பையும் அழித்தான் என்றும், அதனால் முனிவர்கள் சாபத்தால் சிவனின் லிங்கமற்றுப் போயிற்றென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

தாருகாவனத்து முனிவர்கள் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய தில்லை என்றும் கடவுள் கர்மமே எல்லாம் இயற்றப்பால தென்ற மீமாம்ச மதம்பற்றி கர்வம் பூண்டிருந்தார்களென்றும், இவர் கொண்ட நிலைதவறாமென்பதனையும், இவர் பிறர்வயப்படுகின்ற ஜீவர்களேயன்றித் தம்வயமுடையவர் அல்லர் என்பதையும் அறிவித்து உய்வித்தற் பொருட்டு அவர்கள் மேற்கொண்ட காருண்யத்தினாலே சிவன் பிச்

சாடன மூர்த்தியாயும், விஷ்ணு மோகினி ரூபத்துடனும் சென்று உண்மையை முனிவர்களுக்கு உணர்த்தினார்கள் என்று சில சிவபக்தர்கள் மேற்கண்டகதைக்கு தத்துவார்த்தம் செப்புகிறார்கள். முனிவர்கள் தவறான வழி செல்கிறார்களென்றால் விஷ்ணு இத்தகைய ஈனச் செயலினாலக அவர்களுக்கு உண்மை நெறியை உணர்த்த வேண்டும். சிவபெருமான் இதற்கெல்லாம் உடந்தையாயிருந்ததோடமையா து ரிஷிகள் செய்த தவறுகளுக்கு அவர் தம் மனைவிகளின் கற்பை யழித்தார் என்று கூறல் இவர்தம் கடவுள் தன்மைக்கு அழகா? சிவன் செய்தது சரியாக (நீதியாக) இருக்குமேயானல் அம்முனிவர்களின் சாபத்தால் சிவனின் சிசினமற்று விழக்காரணமின்றன்றோ. இதன்பிறகு சிவனுடைய லிங்கம் (ஆண்குறி) கற்களில் செய்யப்பட்டு மக்களால் வணக்கஞ் செய்யப்பட்டதெல்லாம் எத்தகைய இழிந்த தன்மையுடையதென்றும் தெளிக.

சிவபுராணத்தின் ஓரிடத்தில் ஓர்தடவை சிவனுடைய மனைவியாகிய பார்வதி தன்னைச் சேரும்படி பரம சிவனைவேண்ட அவர் முதலில் மறுத்துப் பின்னர் இணங்கினாராம். பரமசிவன் புணர்ச்சி செய்யும்பொழுது பார்வதி நெருக்கப்பட்டு நடுக்கம் உறும்படி தம்முடைய ஆண்குறியை அதிகமாய் நீட்டினாராம். பார்வதி தன் சகோதரனாகிய விஷ்ணுவினிடம் முறையிட விஷ்ணு தம் சக்கரத்தால் சிவனுடைய லிங்கத்தை அறுத்துவிட்டாராம். இதுமுதல்கொண்டுதான் லிங்கபூஜை ஆரம்பமாம். இக்தப்படியும் மற்றொரு கதை கூறப்படுகிறது.

இந்து மக்களென்போர் நாடோறும் வணக்கம்புரிந்து வருகிற சிவலிங்கத்தின் உற்பத்தி எத்தன்மையை உடையதென்று ஈண்டு தெளிவாய் விளங்குகின்றதல்லவா?

ஆனால் சில சைவப் புலவர்கள் "எங்கள் அக்காள்தான் விபசாரி நான் அவ்வாறல்ல" என்று கூறுவதுபோல் ஸ்மார்த்தர்கள் வணங்கும் சிவலிங்கம்தான் நீங்கள் கூறும் ஆண்குறித் தெய்வமாகிய சிவலிங்கம், நாங்கள் வணங்கும் சிவலிங்கமோ சுத்த மாயா சொருபமாய் விளங்கும் விந்து ரூபமே சிவசக்தியாகிய பீடமென்றும், மூலத்தம்பமே சிவமென்றும், இந்த சக்தி சிவன் மிகையாகிய வடிவே சிவலிங்கமென்றும் உணர்க என்றும் பரிபாஷையில் கெட்போர்க்கு விளங்காவண்ணம் பதிலுரைப்பார்கள். இது எத்தகைய நேர்மையுடையதென்று வாசகர்கள் ஆராய்ந்துகொள்க.

பிரம்மா சிவனின் மனைவியாகிய பார்வதியை இச்சித்தாராம் அதற்காகப் பிரம்மாவின் தலைகள் ஐந்தில் ஒன்றைசிவன் கிள்ளிவிட்டாராம். அதனால் பிரம்மா மட்டிலடங்காக் கோபங்கொண்டு ஏ! சிவனே! நாம் உனக்குத் தந்தையாகியும் குருவாயுமிருக்க நீ முன் பின் யோசியாது குருபாதகஞ் செய்தாய் ஆகைபால் நீ கபாலியாய்த் திரி என்று சபித்தான் என்றும் மற்றொரு சமயம் ஒரு வேடனின் மனைவியின் பேரில் இச்சைகொண்டு அவ்வேடன் காலால் உதைபட்டார் என்றும், மற்றொருசமயம் தம்பேரிலன்பு கொண்ட பக்தரைச் சோதிக்க எண்ணி தான் ஒரு சிவபக்தன்போல் வேடமிட்டு அப்பக்தனிடம் சென்று அவன் மனைவியைக் கேட்டார் என்றும் கூறுவதோடு இன்னும் பலவிடங்களில் இவைகளைப் பார்க்கிலும் மிக ஆபாசமாய்ப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடுவதற்குத் தகாத முறையில் ஏராளமான கட்டுக் கதைகள் எழுதப்பட்டுமிருக்கின்றன. அப் புராணக் குப்பைகளையெல்லாம் நாண்டு கிளறிக்கொண்டேபோனால் "குடி அரசு" இடந்தராதென்று இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கின்றோம். சமயம் வாய்ப்பின் இடையிடையே யாம் எழுதும் கட்டுரைகளில் எடுத்துக்காட்டுவோம்.

கடவுள்பேரில் இத்தகைய ஆபாசமாக வேறு எச்சமயத்தாராலும் கூறப்படவில்லை. இந்துசமயம் என்று சிலர்

கூறும் சமயத்தில்தான் இப்போலிக் கதைகள் பல மலிந்துள்ளன காரணமென்னவென்றால் ஆதியில் இத்தகைய கதைகளை ஒருவன் எழுதியபோதே அதைக் கண்டியாது விட்டதினால் பண்டிதர்கள் என்போர் அதற்கு பல தத்வப் பொருள்கள் சொல்ல ஆரம்பித்ததினால் பல காம வெறி கொண்ட புலவர்கள் தத்தம் செயலை ஆதாரமாக வைத்து அழகிய பாக்களால் கடவுளை நிந்தித்த பல நூற்களை எழுதி விட்டனர். கவியழகில் பலர் மயங்கி அப்பாக்களைப் போற்றினர். கடவுள் பக்தியினால் இதுவும் கடவுளின் திருவிளையாடல் என்று ஏமாந்தோர் பலர். இது கடவுளின் நிலையுணர்த்தலும் வேதாந்தம் என்று மயங்கிய வேதாந்திகள் சிலர், பெரியோர் வாக்கு வேத வாக்கு, கடவுள் வாக்கு என்று சொன்ன மாத்திரத்திலே தாம் பகுத்தறிவைக் கொண்டு யோசித்து உண்மையை யுணரத் தலைப்படாமல் எதையும் அப்படியே நம்பிவிடும் பாமரர்கள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பதிமர். இந்தமாதிரி மக்களை நம்பி இந்நூல்களை மேலும் மேலும் எழுதி அச்சிட்டு விற்று வயிறுவளர்க்கும் "சமயக்காப்பாளர்கள்" பலர். எனவேதான் இத்தகைய நூல்கள் அதிகப்பட்டு வருகின்றன. நம் மக்கள் எதையும் திடீரென்று ஆராய்ச்சி புரியாமல் நம்பி விடுவதாலேயே இத்தகைய கேடுகள் அதிகமாய்ப் பரவுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக வட மொழியில்,

> "வேஸ்யாதரிசனம் புண்யம் ஸ்பர்ஸனம் பாப நாஸம்
> சும்பனம் சர்வதீர்த்தானாம் மைதுனம்
> மோக்ஷசாதனம்"

அதாவது "வேசிகளைப் பார்த்தால் புண்ணியம், அவர்களைத் தொடுகிறது பாப விமோசனம், அதரபானம் சகல தீர்த்தத்திற்கும் சமம், சம்போகம் செய்தல் மோக்ஷத்தை அடையும் வழி" யென்ற பொருள் தரும் வடமொழி சுலோகத்தைக்கூட நம் மக்கள் இது கடவுள் வாக்கு என்றவுடன் காலையிலிருந்து மாலைவரை பாராயணம் பண்ண ஆரம்பித்து விடுகின்றார்கள். அவர்களிடம் இதன் பொருளைச்

சொன்னால் நம்பமாட்டேன் என்கிறார்கள். பண்டிதர்களிடம் சொன்னால் தத்துவப் பொருள்கூற ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அவர்களை நோக்கி நீங்கள் சொல்லும் தத்துவப்பொருளை யுணர்ந்தவர்கள், உணரத்தக்கவர்கள் இந்நாட்டில் எத்தனை பெயருளர்? கடவுள் மக்களுக்குத் தந்தையாயும் அவர் மனைவி தாயாயுமானால் தந்தை தாயார் இவர்களைப்பற்றி இத்தகைய கதையெழுதியதோடு அதை நன்கு விளக்கி விக்ரகங்களும் விழாக்களும் செய்கின்றோமே இது சரியா உம் தந்தையின் சில செயலை விளக்க உம் தாயாரின் பலமேலானகுணங்களைச் சொல்ல அவர்கள் விபசாரம் செய்ததாகவும் மகன் தாயைப் புணர்ந்ததாயும், தங்கை சோதரனைப் புணர்ந்ததாயும் சித்திரங்கள் எழுதி தெருவீதிகளில் வைத்தும், சிறந்த புலவர்களைக் கொண்டு அழகிய கவிகளால் மேற்கண்ட செயலை விளக்கி புத்தகமாக அச்சிட்டும் விற்பனை செய்தால் அதனுள் கூறியிருக்கும் தத்துவப் பொருளையுன்னி, நீரோ அல்லது உம் பெற்றோர்களோ மான நஷ்ட வழக்குத் தொடராது பொறுத்துக் கொண்டிருப்பீர்களா? உங்களுக்குக் கடவுளின் தன்மையை விளக்க இவ்விபசாரக் கதைகளைத் தவிர வேறு அறியீர்களோ? என்றால் இதற்குத்தான் சுயமரியாதைக் காரர்கள் படிப்பில்லாதவர்கள், புல்லறிவினர், கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள்” என யாண்டும் பறையடிக்கின்றனர். சுயமரியாதைக் காரர்களாகிய நாங்களா இக்கதைகளை உண்டுபண்ணியவர்கள்? இக்கதைகளை நாங்கள் கூறி “கடவுள் இவ்வாறு செய்ய மாட்டார் அறிவில்லா மனிதர்களும் புரியாத தீச்செயல்களையும் இழிசெயல்களையும் கடவுள் ஒரு பொழுதும் செய்யார். எனவே கடவுளை நிந்தனை செய்யும் இப்புராணக்குப்பைகளை இன்றே நெருப்பிட்டுக் கொளுத்துங்கள், எதையும் கடவுள் வாக்கென்று நம்பி மோசம் போகாதீர்கள், உங்கள்பகுத்தறிவைஉபயோகித்துப்பாருங்கள்” என்று சொன்னால் “பிரசமயத்தார் முன்னிலையில் நம்மைக் கேலி செய்யாதீர்கள். கடவுளை நிந்திக்கின்றீர்

கள், வேதம் புராணங்களை நிந்திக்கிறீர்கள்'' என்று இவைகளை எழுதியவர்கள் அதைப் பிரசாரம் புரிபவர்கள் மீது கோபங்கொள்ளாது எங்கள்மீது கோபங்கொண்டு எங்களுக்கு நாஸ்திகப்பட்டத்தை நல்கின்றார்கள். இது தான் "எய்தவர்கள் அருகிலிருக்க அம்பைப் பார்த்து நொந்த'' கதைபோலிருக்கிறது, இப்போலிப் பண்டிதர் களும் பாமரர்களும் எங்களுக்குநல்கும் நாஸ்திகப்பட்டத்தைகண்டு நாங்கள் ஒருபோதும் அஞ்சோம். தீமையான தையும் பகுத்தறிவிற்கு ஒவ்வாததையும் அழித்து (நாஸ்தி செய்து) வருகின்றோம் அதனால் நாங்கள் நாஸ்திகர் கள்தாம். அஃதன்றி நாஸ்திகர் என்றால், கடவுளை அழிப்பவர் என்றால் எங்களால் அழிக்கக்கூடிய தன்மை யையுடைய கடவுள் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன பிரயோஜனம் செய்யப்போகின்றார், அது அழிந்ததினால் என்ன நஷ்டம்? என்கிறோம்.

காவியம் புகலும் கல்யாண சுந்தரர், "இயற்கைக்கு மாறுபட்டது எந்த சாத்திரமானாலும் அதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளோம். இயற்கைக்கு மாறுபட்ட சாத்திரங்களை ஒழிக்கவேண்டியது அவசியம்'' என்றும், மற்றொரு திரு நெல்வேலி சைவ சமயத் தலைவர் "பெரிய புராணம் ஒன்றே உண்மையான புராணம். மற்றவையனைத்தும் பொய்கள் பல மலிந்திருக்கின்றன'' என்றும், மற்றொரு சைவப் பெரியார் "பெரிய புராணத்தில்கூட சில பொய் மொழிகள் புகுத்தியிருக்கிறது'' என்றும் கூறியிருக்கிறார் களே இவர்களுக்கெல்லாம் ஏன் இந்த நாஸ்திகப் பட்டம் கொடுக்கப்படவில்லை? ஏன் என்றால், இவர்களெல்லாம் சமயத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் நடந்துகொள்ளும் அருங் குணம்பெற்றிருப்பதினாலேயாகும். ஆனால் சுயமரியாதை காரர்களோ எச்சமயத்திலும் தாம் கண்ட உண்மையை மறைக்காமலும் வாள் எடுத்துக்கொண்டு தம்மை உயிர் வதை செய்யவரும் எதிரியின்முன்னும் அஞ்சாமலும் தாம் தெரிவித்துவருவதினால் நாஸ்திகர்களாக மதிக்கப்படுகின் றனர்போலும்.

நம் தேசம் உன்னதநிலை பெறவேண்டுமானால், நம் மக்கள் அறிவுவிடுதலை பெறவேண்டியது அவசியம். மூடநம்பிக்கையாலே நம்மில் அடிமை வாழ்க்கை நிலைபெற்று விட்டது. உண்மையைக் கூறப்போகும் எவர்க்கும பாமரர்களால் இம்சையும் நாஸ்திகப் பட்டமும் கொடுக்கப்படுவது இயற்கையாயிருக்கிறது, என்றாலும் முடிவில் உண்மையே ஜெயம் பெறும். பொய்யானது கட்டாயம் தோல்வியுறும் பொய் யானது வெற்றிபெறுவதுபோல் தோன்றினாலும் முடிவில் மெய்யே வெற்றியடையும். பொய் அழிவுறும் என்பதில் பெரிதும் நான் நம்பிக்கையுடையேன். உலகை உய் விக்கத் தோன்றிய புத்தர்பிரான் நாஸ்திகராக்கப்பட்டார் முடிவில் ஆஸ்திகராய்— என் விஷ்ணுவின் அவதாரமாகவும் எண்ணப்பட்டார். மூஹமத் நபியை அக்காலத்தே அரபியர்கள் அடித்தார்கள், கொல்ல முயற்சித்தார்கள், ஊரைவிட்டு வெருட்டினார்கள், கடைசியாக மூஹமத் நபியே அந்நாட்டின் அரசராய் விளங்கினார். இயேசுவை யூதர்கள் நிந்தித்தார்கள், சிலுவையிலடித்துக் கொன்றார்கள், பண்டிதர்களெல்லாம் அவருக்கு விரோதமாய் சூழ்ச்சி செய்தார்கள். அவருடைய இயக்கத்தை அக்காலத்தில் படித்தவர்கள் ஆதரிக்கவில்லை என்றாலும் அவரியக்கம் உலக முழுவதும பரவிவிட்டது. இச்சீர்திருத்தக்காரர்கள் காலத்திலெல்லாம் அவர்களிடையே வாழ்ந்த ஜனங்கள் ‘நீங்கள் எங்கள்கடவுளை நிந்திக்கின்ற குணத்தையுடையவர்கள் எங்கள் பழைய பழக்க வழக்கங்களுக்கு விரோதமாய் நடப்பவர்கள்’’ என்று கூறினார்கள். அச்சீர்திருத்தக்காரர்கள் கொள்கையை ஒப்புக்கொள்ளு இறவர்களுக்கு இப்பொழுது சுயமரியாதை இயக்கத் தலைவர் இராமசாமிப் பெரியாருக்கும் அவர்களுடன் சேர்ந்தோர்க்கும் இயற்றும் துன்பத்தைவிட அதிகமான துன்பத்தைச்செய்து வந்தார்கள். அவைகளை யெல்லாம் பொறுத்து உண்மையை நிலை

நாட்டப் போராடிய சீர்திருத்தவாதிகள் முடிவில் பண்டிதர்களாய், பணக்காரராய், உயர்குலத்தோராய் வாழ்ந்த அனைவர்களாலும் போற்றக்கூடிய பேற்றையடைந்தார்கள். அதிலிருந்து கடவுள் பேரில் ஆபாசமான கட்டுக்கதைகளை யுண்டுபண்ணி அதை நம்பிவந்த சுயவர்களெல்லாம் எத்தகையநிலையை அடைந்தனர் என்பதை நாங்கள் அறிந்து தைரியமாய் எங்கள் கொள்கையை நிலைநாட்டப் போராடுகிறோம்.

உண்மையில் கடவுள் என்று ஒருவன் இருப்பானாகில் அவன் நிற்குணனாய், பரிசுத்தனாய், நீதியுடையோனாய், சர்வ சக்திகளும் நிரம்பப் பெற்றவனாய், எங்கள் நோக்கத்தை, எங்கள் வேலையை, அறியத்தக்க ஆற்றலையுடையவனாய் இருப்பானாகில் தன் பேரில் பல்லாண்டாய் அநியாயமாய், அவதூறாய், ஆயிரக்கணக்கான ஆபாசப் பொய்ப் புராணங் களில் ஏற்றியிருக்கும் மாசுகளைத் துடைத்து, அவனுடைய உண்மை நிலையை உலகிற்குணர்த்தும் சுயமரியாதைக் காரர்களின் அருஞ் செயலைக்கண்டு வாழ்த்துவான் என்பது நிச்சயம்! நிச்சயம்!! சத்தியம்! சத்தியம்!! நரகம் என்பது ஒன்றுளதாயின் கடவுளை நிந்திக்கும் சுயவர்களை—பொய்யாக வீண் புராணப் புளுகுகளை வெளியிட்ட பண்டிதர்களை—அதை பிரசாரம் புரியும் பாவலர்கள், நாவலர்கள், காவலர்களை, அதை உண்மையென்று நம்பிப் பாராயணஞ் செய்யும் பக்தர்கள் ஆகியவர்களுக்கே அந்நரகம் சொந்தமானதாயிருக்குமென்று நாங்கள் உறுதி கூறுகிறோம். ஆனால் சுயமரியாதைக்காரர்களாகிய நாங்கள் கடவுள், நரகம் முதலியவற்றிற்காக எங்கள் நேரத்தையும் முயற்சியையும் வீணாகச் செலவழித்து எங்கள் முடிவை மாற்றிக்கொள்ளுகிறவர்களல்ல என்று மீண்டும் தெரிவித்து என் கட்டுரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(குறிப்பு:—வாசகர்களின் நன்மையை உத்தேசித்து சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.)

தமிழன் பிரஸ், ஈரோடு.

குடி அரசு பதிப்பக வெளியீடுகள்

முன்னேற்றத்திற்கு மதம் முட்டுக்கட்டை	0	5	0
ஞானசூரியன்	0	5	0
மரணசாஸனம் 2ம் பாகம்	0	4	0
3ம் பாகம்	0	5	0
பரிணாமவாதம்	0	4	0
பங்கஜம் (or) பார்ப்பனக்கொடுமை	0	4	0
மதப்புரட்சி	0	4	0
வால்டையரின் வாழ்க்கைச் சரிதை	0	4	0
கடவுளும் பிரபஞ்சமும்	0	4	0
சோதிட ஆராய்ச்சி	0	4	0
பாரத ஆராய்ச்சி (ஆதிபருவம்)	0	4	0
ஜாதியை ஒழிக்க வழி	0	4	0
பிரகிருதிவாதம் (ஈ. வெ. ரா)	0	4	0
இரண்டு வழிகள்	0	3	0
சீர்திருத்த மார்க்கம்	0	3	0
தமிழ் வரிவடிவ ஆராய்ச்சி	0	3	0
மறுப்புக்கு மறுப்பு	0	3	0
பெண்ணுரிமையும் மதமும்	0	3	0
மேயோகூற்று மெய்யா? பொய்யா?	0	3	0
பேய்-பூதம்-பிசாசு	0	3	0
மதமும் விஞ்ஞான சாஸ்திரமும்	0	3	0
மநுநீதி விளக்கம்	0	3	0
அப்பரும் திருஞான சம்பந்தரும்	0	3	0
இராமாயணப் பாத்திரங்கள்	0	3	0
ஈ. வெ. ரா. சீர்திருத்த மகாநாட்டு உபன்யாசம்	0	2	0
திருச்சி பொதுப் பிரசங்கம்	0	2	0
திராவிடநாடு திராவிடருக்கே	0	2	0

கிடைக்குமிடம்:

குடி அரசு பதிப்பகம், ஈரோடு.

குடி அரசு பதிப்பக வெளியீடுகள்

இராமாயண ஆராய்ச்சி (6-காண்டம்)			
1. பாலகாண்டம்	0	4	0
2. அயோத்தியாகாண்டம்	0	8	0
3. ஆரண்யகாண்டம்	0	4	0
4. கிட்கிந்தாகாண்டம்	0	4	0
5. யுத்தகாண்டம்	0	5	0
6. உத்தரகாண்டம்	0	5	0
ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்குக் கிராக்கி புதுக்கட்சியா?	0	1	0
சமதர்மப் பாடல்	0	1	0
சமதர்ம கீதம்	0	1	0
தமிழ் இசை, நடிப்புக் கலைகள்	0	1	0
திராவிடர்-ஆரியர் உண்மை	0	0	6
இந்திப் புரட்டு	0	0	6
கிராமநிலையும் அதற்குப் பரிகாரமும்	0	0	6
மாணவர்களும் பொது நலத்தொண்டும்	0	0	6
ராமலிங்க சுவாமி பாடல்	0	2	0
பெண் ஏன் அடிமையானாள்?	0	6	0
இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்	0	8	0
தன்மான இயக்கம் சாற்றியது என்ன?	0	2	0
கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள் யார்?	0	3	0
பெரியார் திருச்சி மாநாடு, தலைமை பிரசங்கம்	0	1	0